

OZVĚNY

Časopis pro obyvatele Ondřejova, Třemblat a Turkovic

ČÍSLO 4 | PROSINEC 2025

Martina Viktorie Voborníková Kopecká
foto: Lukáš Bíba

3 ZE ŽIVOTA...

**Martina Viktorie
Voborníková Kopecká**

8 ZE ŽIVOTA...

**Sousedské posezení
a veprové hody**

13 ZE ŽIVOTA...

**Reportáž hasiči
Turkovic**

SLOVO STAROSTY

Vážení čtenáři,

mám to potěšení pozdravit vás ze stránek Ozvěň opět v předvánočním čase. Vánoce klepou na dveře, ulice voní svařákem a perníčky a všude kolem nás se rozsvěcují svíčky. Než se ale úplně ponoříme do vánoční pohody, dovolte mi přinést několik zpráv ze života naší obce – některé radostné, jiné smutné, ale všechny důležité.

Hned v počátku podzimního období nás zaskočila zpráva o úmrtí paní Bohumily Řešátkové, zakladatelky, která byla po mnoho let doslova srdcem Sportovního kulturního centra v Ondřejově. Bez její energie,

nadšení a neuvěřitelné trpělivosti by mnohé z toho, co dnes považujeme za samozřejmost, nikdy nevzniklo. V Ondřejově tak zůstal odkaz, o který musíme pečovat.

V listopadu byla dokončena výstavba chodníku v ulici Pražská, u konce tak jsou i dopravní omezení, která nás poslední měsíce trápila. Děkuji touto cestou všem za pochopení a trpělivost, nový úsek chodníku jistě přispěje ke zvýšení bezpečnosti chodců ve velmi nepřehledném úseku komunikace.

V závěru roku bylo dokončeno několik dalších akcí. Dostavěna byla příjezdová cesta k pozemku za ČOV Třemblat, včetně oplocení této plochy. Ve Třemblatech zároveň proběhla oprava ulice Ke Hrázi a montáž veřejného osvětlení v Průmyslové ulici. V Ondřejově pak probíhá oprava žulového obezdění studny u kostela a na náměstí již stojí elektronická úřední deska, jejímž prostřednictvím můžete získat spoustu užitečných informací.

Velmi příjemnými akcemi bylo tradiční rozsvícení vánočních stromků. Děti zpívaly

koledy, svařák tek proudem a nálada byla přesně taková, jaká má před Vánoci být. Poděkování patří všem, kteří se na organizaci a přípravách podíleli.

Již na konci listopadu začala i „plesová sezóna“, první vlašťovkou byl tradiční myslivecký ples, který se myslím vydařil na jedničku. Tento ples byl symbolickým startovním výstřelem, který účastníky naladil na další kulturní zážitky spojené s touto částí roku.

S vánočním obdobím nejsou spojeny jen plesy, ale akcí s velkou tradicí je i nastudování Rybovy mše vánoční. Tato akce byla dlouhé roky spojena s osobností Josefa Zichy, který nás v loňském roce opustil. Je skvělé, že má své následovníky, kteří se nastudování ujali, a tak se i v letošním roce – konkrétně 20. prosince můžeme těšit na interpretaci v ondřejovském SKC.

Vážení čtenáři, přeji vám klidný a pohodový předvánoční čas, ať Vánoce strávíte, pokud možno obklopeni svými blízkými, do nového roku přeji mnoho úspěchů a zejména pevné zdraví.

Vladimír Zámyslický

EDITORIAL

Foto Vlašim

Vážení spoluobčané,

zdravím vás ze stránek Ozvěň. Myslím, že jsme měli turbulentní podzim a čeká nás zimní období. Věřím, že mnozí z vás si najdete čas na četbu příspěvků.

Začala bych citátem Immanuela Kanta: „Jednej tak, abys používal lidství jak ve své osobě, tak i v osobě každého druhého vždy zároveň jako účel a nikdy pouze jako prostředek.“ Vzhledem k tomu, že se nám často ze života vytrácí slušnost, lze tento citát chápat tak, že bychom měli pomáhat ne z důvodů vlastního prospěchu, ale pro pomoc samotnou.

Nyní přejdeme k článkům, k jejichž četbě bych vás ráda pozvala. Víím, že mnozí z vás jste zainteresováni v různých druzích aktivit v Ondřejově a podíleli se ve svých spolcích. Někteří spoluobčané se prolínají v různých spolcích. Vlastní článek by si zasloužilo mnoho z Vás. Dejme tomu čas, věřím, že na mnohé z Vás se jistě dostane. Tento díl obsahuje reportáž, která mapuje jeden soutěžní den u SDH Turkovice.

Dále se nám povedlo oslovit Klub historických vozidel, kdy nám poskytl organizátoři krásný článek. Moc děkujeme. Také

jsme dostali článek od chovatelů, za který také moc děkujeme.

Rozhovor jako překvapení nám poskytla husitská farářka Martina Viktorie Voborníková Kopecká, která patří mezi nás, což je skvělá zpráva.

Milovníci historie si mohou přečíst další část seriálu Jaroslava Hnízda, který má mnoho zážitků z první světové války. Další článek z kroniky obohatil Ozvěny, jak to vlastně bylo v roce 1948.

A zároveň se v Ozvěnách dozvíte mnohá překvapení. Nemůžu zde vyjmenovat všechny články, ale ještě bych ráda vyzdvihla dva. Jeden se týká sousedského posezení ve Třemblatech, které potvrdilo, jak moc je důležité přátelství mezi sousedy. Také bych ráda upozornila na článek o fotbale, neboť sport je postaven na kamarádství napříč všemi věkovými kategoriemi.

Podnětné čtení přeje Romana Brilová

Rozhovor s Martinou Viktorií Voborníkovou Kopeckou

Je čas Vánoc, a to se nabízí zastavit a ohlédnout se za uplynulým obdobím. Věřím, že pohodu a příjemné chvíle zažijete při čtení rozhovoru s paní farářkou.

Jak jste se ocitla v Ondřejově a jak se vám v Ondřejově žije?

V Ondřejově mám jeden ze svých domovů. A upřímně, mnohdy se mi odtud nechce do Prahy do práce. Mnohem lépe se mi tu spí, je tu úžasně čistý vzduch, na zahrádce pěstuju květiny i zeleninu, mám svou lavičku na venkovní čtení, a tak bych mohla pokračovat dál a dál. Navíc každé roční období je tu překrásné, díky nadmořské výšce tu má sních šanci udržet se a já si každou chumelenici nesmírně užívám.

Jaký život má farářka Církve československé husitské?

Do jisté míry máme všichni takový život, jaký si ho zařídíme. Ledacos neovlivníme, ale mnohé ano. I já jsem se musela naučit najít pomyslnou rovnováhu mezi službou a osobním životem. Dlouhá léta jsem téměř všechny letní pátky a soboty strávila cestováním po celé republice za svatbami, je to krásné, je to mnohdy i dobrodružné, ale už nemusím být všude. A tak jsem loni měla poprvé dva týdny letní dovolené v kuse. Farářů a farářek je možná mnohem víc, než se zdá. Rozhodla jsem se zaměřit na svatby v místě, kde jsem služebně doma, dává mi to větší smysl. Ale

abych se vrátila k tomu, jaký mám život – protože ten farářský je nesmírně pestrý, nejsou to zdaleka jen přípravy na svatbu a svatební obřady, ale také bohoslužby, psaní kázání, zpovídání, pastorační rozhovory, křty a také pohřby. Farář primárně pečuje o svěřenou obec, ale obvykle se na něj obrací i lidé, kteří členy církve nejsou, v tom případě se jim věnuje, pokud má volnou kapacitu. Mám na starosti v současnosti dvě náboženské obce, jednu v centru Prahy, na Staroměstském náměstí, kde se mnou slouží ještě paní kolegyně, a druhou, docela odlišnou, v areálu bývalého evangelického hřbitova ve Strašnicích. A v této době, kdy odpovídám na vaše otázky, se rýsuje ještě jedno moje působiště, a to v Mnichovicích, které jsou od Ondřejova nedaleko. Rozhodně se nedá říct, že bych se nudila. Do toho moderuji pořad nedělní *Jak to vidí...* v Českém rozhlase, píšu texty, tu a tam přednáším, a s panem farářem Zibim Czendlíkem máme takovou potulnou talkshow *V rytmu tance*. Aby toho nebylo málo, pracuji několik hodin v týdnu jako rodinná terapeutka, zaměřuji se zejména na rodiny s tzv. školně neúspěšnými dětmi. Není toho málo, ale já to jinak neumím.

Mohla byste nám prosím říct, jaký rozdíl je mezi Římskokatolickou církví a Církví československou husitskou?

Církev československá husitská je církví tzv. střední cesty. Máme např. sedm svátostí, stejně jako Římskokatolická církev, ale v návaznosti na Českou reformaci např. přijímáme podobojí. Jistě, jsou tu napříč církvemi důležité rozdíly v teorii a praxi, ale já osobně vidím spíše to, co církve spojuje, resp. co lidi spojuje. Vyrostla jsem v prostředí severních Čech, moji rodiče nepatřili k žádné církvi, troufám si říct, že dokážu porozumět člověku uvnitř i mimo církev. Smysl mi dává ekumenická spolupráce – tedy, když církve chtějí spolupracovat v rámci jednotlivých projektů, budují mezi sebou vztahy atd., ale též se snažím vytvářet prostředí, které je otevřené široké veřejnosti.

Píšete pohádky pro děti. Nastiňte nám prosím, jak ve vás uzrál nápad napsat pohádky?

Nevím, jestli kniha *Pavouček Varhánek* zcela naplňuje literární žánr „pohádka“, spíše je to pohádkový příběh. Každý kostel nebo kaple má své neviditelné obyvatele, kteří jsou tam nakonec víc doma než lidé. A tak i v našich varhanách bydlí pavouci, tu a tam proběhnou droboučké myšky. Jistě, dá se s nimi bojovat, ale v příběhu o pavoučkovi Varhánkovi se stávají našimi přáteli a průvodci. Kniha o pavoučkovi Varhánkovi je určena dětem i jejich rodičům, ale nakonec také každému, kdo si chce prohlédnout život v kostele z trochu jiné perspektivy. Na samém začátku byl náš pan varhaník, který hraje rukama i nohama tak dokonale, až to vypadá, jako by pavouček spřádal síť. Takhle se zrodil nápad na *Pavoučka Varhánka*. Snažila jsem se nenapsat „katechetickou příručku“, celkovému dojmu úžasně pomáhají ilustrace paní Anety Žabkové, díky ní je kniha opravdu krásná. Kniha je také o tom, že kostel je místo, kde to žije – když se přestaneme bát zeptat, smát, objevovat a být spolu. *Pavouček Varhánek* ukazuje, že víra nemusí mít jen vážnou tvář a sepjaté ruce, ale taky je v ní prostor pro radost, zvědavost a odvahu vidět posvátné i v obyčejném.

foto: Lukáš Bíba

foto: Lukáš Bíba

Jste velmi vytižená, jakým způsobem odpočíváte?

V zahradě. Tam se všechno uklidní – motýčka je skvělý terapeut a plevel vám nikdy nelže. V zimě si večer po práci užívám příkládání do kamen a skleničku ohřátého červeného vína. A když mám úplně volno, čtu si detektivky, historické romány nebo noviny, piju mnoho dobré kávy nebo cestuju (i kdyby jen prstem po mapě). Moc nemluví, jen tak v klidu „jsem“.

Blíží se nám Vánoce, jak je prožíváte?

Pro mě jsou Vánoce „hlavní sezóna“. Mnoho lidí, kteří běžně do kostela nechodí, se přijde podívat na některou z adventních bohoslužeb anebo třeba na půlnoční. V adventu se v kostele sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí scházíme k ranním modlitbám se

zpěvy, k rorátům, začínají v sedm ráno, venku je tma. Potom mám opravdu dlouhý den, vstávám před pátou a doma jsem později večer. Ale i tak je to moje oblíbená část roku. Dárky obvykle obstarám už na podzim. Ruch obchodáků během prosince není nic pro mě. Ale dárky nepodceňuju, ráda je dávám i dostávám. Od té doby, co bydlím v Ondřejově, jsem se dala do sbírání vánočních ozdob, naše fenky si někdy s plstěnými ozdobičkami „pohrají“, ale ani potom nerezignuju a zdobím znova. Po vánočních svátcích obvykle přijde nutná pauza, den dva, kdy si konečně stihnu uvědomit, že jsou Vánoce.

Jaký vztah máte ke kostelu svatého Mikuláše na Staroměstském náměstí?

Sloužím v tomto kostele už skoro 15 let, ohromně to letí. Když vstoupíte do toho

prostoru, nadechnete se dějin i naděje do přítomnosti a budoucna. Je to nádherný kostel, ale hlavně je to živé místo, kde se pořád něco děje – od bohoslužeb po koncerty. Mám „Mikuláše“ ráda nejen jako stavbu, ale hlavně pro společenství lidí, kteří ho naplňují.

Pocházíte z Loun. Jaký vztah máte k tak nádhernému městu?

Louny, to jsou moje kořeny. Je to krásné místo, řeka Ohře, kopečky Českého středohoří i staré uličky města. Ale už si úplně dobře nedokážu představit, že bych tam měla bydlet. Většinu přátel mám v Praze a v jejím okolí, služba mě také váže k určitému místu, které se dřív nebo později stalo mým domovem. Ani rodiče v Lounech už nebydlí, koupili si domek na vesnici. Ale nikdy nezapomenu na lounské gymnázium, díky latině, francouzštině a angličtině se mi v životě otevřely mnohé příležitosti.

Co vás ve vašem životě těší?

Sluníčko i déšť. Kniha i film. Čaj i káva. Pes i kočka. Práce i volno. Radost nacházím v mnohém, potřebuju a chci se v životě radovat. Umím se soustředit na svoje úkoly, jsem asi trochu workoholik, ale už nechci, aby byl díl středobodu mého života. Chci si věci dělat po svém, chci objevovat svět za plotem naší zahrady, chci mít radost z rodného života, z lásky, z dobrých vztahů.

Moc děkuji paní Martině Viktorii Voborníkové Kopecké za čas, který věnovala Ozvěnám a přeji jí mnoho krásných chvil a zážitků v Ondřejově.

*Otázky k rozhovoru připravila
Romana Brilová.*

Registrace čtyřnohých mazlíčků

Povinnost přihlášení psa na úřad je důležitým krokem pro zajištění ochrany a bezpečnosti vašeho čtyřnohého přítele. Podle zákona o psích evidencích § 13b odst. 2 zákona č. 246/1992 Sb. je každý majitel povinen označit svého psa mikročipem a přihlásit ho na obecní úřad do 30 dnů od jeho pořízení, a to bez výjimky.

Proces přihlášení psa na úřad naší obce je velmi jednoduchý. K přihlášení psa budete potřebovat vyplněnou registrační kartu psa, kterou si můžete stáhnout na webu nebo si ji vyzvednete na podatelnu obce. K registrační kartě psa je též potřeba přiložit i jeho aktuální fotografii a ofocený očkovací průkaz na straně, kde je vyznačené očkování proti vzteklině. Vyplníte své osobní údaje a údaje o psovi, jako je jméno, plemeno, datum narození a číslo mikročipu.

Registrací se váš pes dostane do oficiální evidence obce, což usnadní jeho identifikaci v případě zaběhnutí nebo odcizení. Při nenalezení psa v naší evidenci, kontaktujeme odchytovou službu, která odveze psa do útulku a tam pes vyčkává na nalezení majitele. Při předání psa majiteli je veškerá činnost odchytové služby a péče útulku účtovaná majiteli psa.

Hned jak budete mít psa registrovaného, pamatujte na své další povinnosti, jako je sbírání psích exkrementů, k tomuto účelu jsou na vybraných místech k dispozici pytlíky, a dále dodržování dalších nařízení, která zajišťují pohodu vašeho psa a ostatních obyvatel. Poplatek za vaše čtyřnohé mazlíčky se v naší obci nevybírám.

Jako je důležité přihlášení psa na úřad, je důležité i jeho odhlášení z evidence. K tomuto kroku je důležité vyplnit formulář k odhlášení psa, který též naleznete na webových stránkách obce, nebo si ho můžete vyzvednout na podatelnu obce.

Registrovat a odhlásit svého psiho přítele je možné osobně nebo e-mailem: podatelna@obecondrejov.cz nebo datovou schránkou 74wb52n.

*Děkujeme všem chovatelům za dodržování
Obec Ondřejov*

Mše za Pepíka v kostele Narození panny Marie v Mnichovicích

Dnes, 16. 11. 2025, je to přesně rok, kdy nás opustil Pepík Zicha. Právě v den výročí jeho odchodu se konala mše v kostele Narození panny Marie v Mnichovicích. Věnujme vzpomínku na našeho kamaráda, hudebníka, profesora, odvážného člověka, který rozsvětlal světla v každém z nás, kdo jej poznal. Jistě na Pepíka budeme vzpomínat i při letošním provedení České mše vánoční, která se bude opět konat v Ondřejově. Přijďte si všichni společně vzpomenout na jeho odkaz nejen Ondřejovu.

Romana Brilová

RYBOVA MŠE VÁNOČNÍ

20. 12. 18:00

koncert **Ondřejov**

- Sportovně kulturní centrum

24. 12. 24:00

mše **Mnichovice**

- kostel Narození Panny Marie

26. 12. 17:00

koncert **Kostelec nad Černými lesy**

- zámek, Rytířský sál

28. 12. 10:30

mše **Hrusice**

- kostel sv. Václava

04. 01. 2026 17:00

mše **Kostelní Střímelice**

- kostel sv. Martina

11. 01. 2026 17:00

koncert **Říčany**

- kostel sv. Petra a Pavla

**PŘIJĎTE S NÁMI
PROŽÍT
OPRAVDOVÉ
VÁNOCE**

Vstup do sálu/kostela bude umožněn 30 minut před zahájením koncertu.

Aktuální informace na
www.rybovky.cz

Chcete se k nám připojit?
Napište na vydrar@razdva.cz

Ondřejovská Osmička Memoriál Jana Novotného

Jedná se o orientační soutěž historických vozidel, kterou Posázavský klub historických vozidel v AČR pořádá vždy první sobotu v říjnu.

Vozidla jsou rozdělena na kategorie motocyklů a automobilů a dále podle roku výroby. Letos byly kategorie následující:

M1: motocykly do r. v. 31. 12. 1960

M2: motocykly od r. v. 1. 1. 1961 do 31. 12. 1990

A1: automobily do r. v. 31. 12. 1960

A2: automobily od r. v. 1. 1. 1961 do 31. 12. 1990

Start a cíl je v Ondřejově u bývalé školy. Trať soutěže o celkové délce cca 120 km je dvouetapová s přestávkou na oběd, který

byl letos v Ostředku. Posádky jedou podle itineráře a orientují se dopravním značením, směrovými cedulemi. Na trase je několik zastávek, na kterých se plní stanovené úkoly. Jedná se o testy, kde je nutno vybrat správnou odpověď. Otázky se týkají silničních pravidel, konstrukce a historie výroby vozidel, případně všeobecných znalostí. Dalším typem úkolu jsou zkoušky zručnosti, ty se týkají např. výměny žárovky, svíčky, nasazení sněhových řetězů, apod. To vše na čas. Původně měla trať tvar osmičky, odtud název, s překřížením v Ondřejově. V současnosti to takto již neděláme, protože se snažíme vést soutěžící každý rok jinou cestou.

Letošního ročníku se zúčastnilo celkem 50 vozidel. Z toho 10 motocyklů, zbytek byly automobily. Každá posádka obdržela při registraci tradiční samolepku a první čtyři z každé kategorie byly odměněny. Za čtvrté místo, tzv. bramborovou medaili, obdržely na stužce skutečný brambor a první tři dostaly poháry.

Petr Martínek, předseda PKHV v AČR

Jubilejní výstava drobného zvířectva

Ve dnech 23. a 24. 08. 2025 se konala v Ondřejově výstava drobného zvířectva, která byla letos opravdu velmi významná, jelikož byla milou oslavou k 60. výročí založení spolku ZO ČSCH Ondřejov.

Vítěz Memoriálu Fr. Křečka,
Ing. Jaroslav Kratochvíl, CSc.

Odměny pro šampiony výstavy

Výstava spolku se nekonala od jeho založení pouze třikrát – v roce 1968 z politických důvodů, v 80. letech z důvodů veterinárních a v roce 2014 z důvodu stěhování celého zázemí spolku na nové „výstaviště“, a to do „podhradí“ ondřejovské hvězdárny, kde si návštěvníci výstavy mohou zpestřit den i krásnou procházkou areálem hvězdárny.

Letos bylo vystaveno 138 klecí holubů, 170 klecí králíků a 32 voliér drůbeže, to vše od 54 vystavovatelů, z toho 17 mladých chovatelů. Mezi králíky bylo uděleno 12 čestných cen a Pohár předsedy ZO ČSCH Ondřejov na nejlepší zvíře výstavy, který získala mladá chovatelka Michaela Doležalová na tříslového černého, dále proběhl 1. ročník Memoriálu Jana Šály na nejlepší kolekci králíků, jehož vítězem se stala kolekce stříbřitých černých mladého chovatele Šimona Kabeláče.

Pro šampionky z řad drůbeže bylo připraveno 10 čestných cen a Pohár předsedy ZO ČSCH Ondřejov, který získaly slepičí svěřenkyňe zdobnělé hempšírky měděně červené mladé chovatelky Lenky Plzakové.

V říši holubů bylo uděleno 12 čestných cen, Pohár předsedy ZO ČSCH Ondřejov na nejlepšího holuba si odnesla přítelkyně Marie Kulhánková na benešovského selského bílého a v Memoriálu Františka Křečka na kolekci 5 kusů holubů jednoho plemene, jedné barvy a kresby si pohár zaslouženě odnesl přítel Ing. Jaroslav Kratochvíl, CSc., na moravského pštrosa modrého.

Všem mladým chovatelům byl také předán pohárek jako poděkování za účast.

Výstavy se zúčastnilo 370 platících návštěvníků, některá z vystavovaných zvířat bylo možné zakoupit a udělat si tak radost či obohatit chov.

Přísnému oku posuzovatelů letos neuniklo několik zvířat a objevily se i nějaké výluky, ať už z důvodu nesplněných kritérií v jednotlivých znacích pro daný druh, anebo například chybějící kroužek u drůbeže či absence tetování u králíků, ale i takové věci prostě k chovatelství patří.

V areálu výstaviště byl stejně jako každý rok k dispozici stánek s občerstvením a stánek s nabídkou sukulentů, čerstvých slepičích a křepelčích vajec, prodej andulek, a také každoročně oblíbený stánek s tomolou, který byl určen převážně dětským návštěvníkům a velkou zajímavostí je, že každý lístek byl výherní.

Všem zúčastněným moc děkujeme, také sponzorům a přátelům chovatelům přejeme zdravá, kvalitní a veselá zvířátka.

Jitka Kotková

Mladí chovatelé

Podzimní fotbalová sezóna

Chtěla bych poděkovat všem, kteří se podílejí na fotbalu. Jak trenérovi, kapitánovi, všem hráčům a Sokolu. A nebavme se jen o týmu A, ale poděkování patří i týmu B. Oba týmy jsou totiž skvělé.

Letošní podzim jsme si jako fanoušci fotbalu opět užili. Můžu psát pouze ze svého víceméně laického pohledu, protože dokud nepochopím, co je ofsajd, tak se nemůžu radit mezi odborníky. Nicméně jsme si všichni užili mnoho zajímavých fotbalových akcí na hřišti, ať se to týká zpracování míče, sehrávání, obrany, ale hlavně spolupráce. Líbí se mi také, že fotbalisté spolupracují napříč všemi věkovými kategoriemi. Kdy starší fotbalisté jsou vzorem svým mladším spoluhráčům. Vnímám jako laik i bez větších fotbalových znalostí, že jsou kluci skvělý tým s velmi aktivní fanouškovskou základnou, která jim dodává drive. Ne vždy se taková základna vidí. Kluci díky, byli jste opět skvělí. A asi víc, než má neoborná slova hovoří foto ze 16. 11. 2025, ze zápasu v Čestlicích, kde ondřejovští fotbalisté vyhráli 1:0. A zde se hodí také poděkovat Pétovi Kölblovi jako trenérovi, který je velmi charismatický a ráda bych zmínila takový úkaz, který jde proti všem přírodním zákonům, a tím je Jenda Kölbl, který je stále ve formě a střílí famózní góly. Děkuje za všechno.

Romana Brilová

Sousedské posezení a vepřové hody

V listopadu je ideální čas na setkání mezi sousedy. Dny se krátí, počasí je sychravé a přímo se nabízí setkání se svými nejbližšími pěkně v teple, v pěkném prostředí za zvuků tradiční dechové hudby, a také s něčím dobrým na zub. A přesně takové bylo sousedské posezení a vepřové hody, které se konalo ve Třemblatech dne 15. 11. 2025 v místní hasičárně.

Tato moc příjemná akce trochu evokovala atmosféru z filmu: „Hoří, má panenko“ od Miloše Formana. A ani divočák nechyběl. Ten byl hlavní cenou v tombole. Byl uloven v našich lesích na Ondřejovsku. Dvě krásné mladé dámy prodávaly lístky do tomboly a věru, lístky uměly velmi dobře prodat. Dokázaly totiž zájmemce přesvědčit, že lístků není nikdy dost.

K tanci a poslechu hráli hudebníci Duo Toulavá kapela, alias Pepa Janoušek. Hráli na elektrickou kytaru a heligonku. Spoluobčané si mohli poslechnout tradiční dechovou muziku, takovou, která nikdy nestárne, písničky známe především od svých babiček a prababiček. A je dobře, že nám taková hudba nezhyne. Možná právě díky takovým akcím, jako jsou právě sousedská setkání.

Od 11:00 byl zahájen prodej výrobků, kdy jitrnice, tlačenky, jeli-ta, ovar a podobné výrobky byly velmi rychle vyprodány. A já se nedivím, neboť Tonda Pác je vskutku vynikající řezník. Ostatně zájem o nákup výrobků byl tak veliký, že lidé stáli v dlouhém zástupu.

Atmosféra na setkání byla velmi příjemná. Děti i dospělí si přišli na své. Rozhodně nebylo jednoduché takové posezení zorganizovat. Proto patří díky všem, kteří se do organizace zapojili. Opět jsou si sousedé blíž, mají na co vzpomínat a jako občanská společnost si vzájemně kdykoli pomáhat. Držím vám palce a děkuji Honzovi Pácovi za pozvání. Bylo to moc příjemné.

Romana Brilová

KULTURNÍ OKÉNKO NEJEN Z ONDŘEJOVA

slouží pozornost. Je jedním z našich intelektuálních spisovatelů, který má svým dílem přesah do dnešní doby. Režisérce filmu Agnieszce Holland se povedlo vystihnout složitost povahy Franze Kafky. Ano, možná, kdo nezná spisovatelovo dílo, se mohl chvílemi ztráčet. Povedlo se však vystihnout dobový kontext a složitou politickou situaci. Výborné herecké výkony byly autentické.

Třetím kulturním zážitkem byla divadelní hra s názvem **Proměna**. Před pár lety jsem provedení viděla ve Švandově divadle, nyní Řehoře Samsu bravurně zahrál Martin Donutil. Jeho proměna v brouka byla pojata moderním způsobem, a tak dala nádech moderního příběhu. Nechci obě pojetí posuzovat, obě zpracování byla velmi originální.

A posledním zážitkem byl film **Mistr a Markétka** v kině Lucerna režiséra Michala Lockshina, který klasický román od Michaila Bulgakova natočil jako zakázku Kremlu v roce 2024. Avšak po prvních promítáních v Moskvě musel režisér emigrovat do USA. Film se stal symbo-

lem kulturního odporu proti cenzuře a autoritářství. Již Bulgakov, když román psal, bojoval především proti společenskému a duchovnímu úpadku. Byl inspirován dílem Faust od Johanna Wolfganga von Goetha. A zároveň román vycházel ze zkušeností Bulgakova s vyšší mocí, která mu byla zřejmě osudnou, neboť se hovoří o tom, že ho tehdejší moc postupně likvidovala a že byl pozvolna otráven. Velice doporučuji tento nádherný film shlédnout. Budovy, které jsou ve filmu ztvárněny zřejmě pomocí počítačové techniky, působí jako veliký Řím. Zároveň nás celým filmem provází láska, hluboká a čistá, filozofické myšlenky navazující na Immanuela Kanta a film má také přesah náboženský. Ještě se podělím o krátkou vzpomínku, jak jsem

V dnešním kulturním okénku seznámím čtenáře s jedním zajímavým koncertem kapely **Kafka Band**. Jak již název napovídá, hudba, kterou Kafka Band hraje, souvisí s Franzem Kafkou, který náš svět obohatil o významné romány, klíčovými jsou Zámek, Nezvěstný (Amerika), Proces, Proměna. A právě prvním třem zmíněným dílům věnuje kapela své songy. Koncert, který se konal 6. 11. 2025 v Paláci Akropolis, Jaroslav Rudiš a jeho kapela věnovali románu Proces. Knihu pro posluchače četl Jaroslav Rudiš střídavě česky i německy, stejně tak, jako jsou texty písní v kombinaci obou jazyků. Koncert byl velmi silným zážitkem. A kombinace obou jazyků je famózní, o to víc, když je spojená s punk rockovým pojetím. Nesmím opomenout výpravny film s názvem **Franz**. Ano, týká se opět Franze Kafky. A právem si tento spisovatel za-

ve svých 20 letech dospěla k tomu přečíst si tuto knihu. A četla jsem ji několikrát. Tehdy jsem četla v nějakém časopise rozhovor s Davidem Kollerem, a tam se ho ptali, kde bere inspiraci k hudbě a textům pro svou kapelu Lucie. Zkrátka, kterou knihu má u sebe na nočním stolku. A on řekl Mistr a Markétka od Michaila Bulgakova. A musím konstatovat, že kniha je opravdu velmi inspirativní. Kniha, která začíná první kapitolu názvem: „Nikdy se nepouštějte do řeči s neznámými lidmi“, okamžitě ve čtenáři vzbudí pozornost a zvědavost. A citát z díla Faust od Goetheho: „Nu dobrá, a kdos ty?“ „Té síly díl jsem já, jež chťic vždy páchat zlo vždy dobro vykoná“. A tato myšlenka se jako nit táhne celým dílem.

Pokud jsem vás namotivovala, tak přeji krásné kulturní zážitky.

Romana Brilová

Poděkování trenérům hasičské mládeže

Aneb setkání s rodiči malých začínajících hasičů, kteří by rádi poděkovali trenérům ze SDH Turkovice (15. 9. 2025)

Spokojení rodiče

Právě se setkávám s rodiči hasičské mládeže v Turkovicích. Jmenovitě mě navštívil Milan Zach, Seija Zachová, Michal Markovič, Pavlína Markovičová, Martina Pacltová, Monika Kaifošová a ještě se přidá David Kaifoš.

Michal Markovič otevře téma...

Už dlouho cítíme potřebu veřejně poděkovat hasičům a trenérům hasičského sportu, nejen za to, že pomáhají lidem v těžkých situacích jako jsou požáry, nehody, spadlé stromy, ale zároveň se velmi dobře starají o naše děti. Princip dnešního setkání neměl

být ani tak o tom, co my si myslíme, že dělají obecně dobře, protože třeba spadlé stromy odklízí svědomitě pro všechny, ale pro naše děti mají význam především v tom, že je provází jejich dětstvím a vedou je v rozvoji jejich osobností správným směrem. Energie, kterou do práce s našimi dětmi dávají, je neskutečná, nesetkal jsem se s nikým, kdo by se tak dobře staral o jiné děti, jako parta lidí z jedné rodiny, která svou trenérskou činností buduje v dětech zájem o hasičský sport, který je rozvíjí v mnoha dalších oblastech.

A můžete říct jmenovitě, kdo se dětem věnuje?

Josef Brabec starší, Josef Brabec mladší, Zuzka Brabcová a Naďa Brabcová, Natálka Bílá ze Senohrab.

Jak to vidí Milan Zach...

O co všechno se Pepa stará vidím i z druhé strany, protože když Pepa něco dělá, tak to nedělá na 80 %, nedělá to ani na 100 %, ale dělá to na 120 %. To znamená, že do své práce dává maximum. Vidím i pozadí u hasičů, co všechno musí řešit, a k tomu si nedovedu představit, kdo by dokázal tolik volného času dávat kroužku dětí. Pepa někdy přijíždí z práce rovnou na hřiště. Je to extrémně časově náročné, u něj neexistuje mít volné odpoledne. Na začátku, když s tréninky mládeže kolem roku 2019 začínal, si nedovedl představit, jak se pracuje s malými dětmi a když jsme to ve sboru řešili, tak se k tomu nikdo neměl. Věděli jsme,

že bychom potřebovali nějaké děti, jelikož jsme chtěli, aby hasiči pokračovali, protože náš věk je kolem 50 let. Nemáme zatím nikoho, kdo by nás jednou střídal. Pepa tréninky spustil s tím, aby našel za nás všechny jednou náhradu. Díky tomu, že to bylo během covidu, tak měl výhodu, protože některé kroužky byly opatrné, nechtěly ihned začít, ale Pepa do toho šel. Pepa, jeho syn Pepín i Zuzka sami běhali a měli za Turkovice velmi dobré výsledky.

Co kroužek dává vašim dětem?

Seija Zachová

To, co člověka jako první napadne, je především posun v tělesném vývoji. Děti jsou na tom dobře fyzicky, hýbou se na čerstvém vzduchu, během zimy zase v tělocvičně. Na druhou stranu to není jen o sportovní zátěži, ale na hasičském soutěžení se jim líbí, že jeho součástí je i manuální zručnost, děti pracují s hadicemi, lany, hasičskou technikou a díky tomu se jim zlepšuje například práce s rukou, držení tužky atd. Navíc se zdokonalují při práci s mapou, ve znalostech o bezpečnosti.

Jak děti zvládají disciplínu?

Pavlína Markovičová

Úplně perfektně. Trenéři mají přirozenou autoritu. Děti k nim vzhlíží a mají k nim úctu.

Seija Zachová doplňuje

Třeba Zuzka s Natálkou, na nich je vidět,

Pepa Brabec

Zuzka a Natálka

že je práce s malými dětmi vyloženě těší. Vymyslí pro ně různé hry, vidím, že když to děti baví, o to lépe je poslouchají.

Jak to zvládají temperamentní nebo naopak introvertnější děti?

Martina Pacltová

Naše Emmička sport zvládá velice dobře, vidí v trenérech vzor, snaží se, nemá v komunikaci s trenéry žádný problém a myslím si, že jí to hodně dalo.

Michal Markovič

Kroužek je všestranný, děti se rozvíjí ve fyzické oblasti a další přidanou hodnotou je budování vztahu k respektování pravidel. Pro děti je přirozené, když mají řád. To není jen, že přijdu v 17:00 na trénink, ale to je jeden závod, druhý, třetí, jeden typ tréninku, druhý, třetí. Musí si zvyknout, že řád je normální. To, myslím, dětem dnes hodně chybí, jak malým dětem, ale i mladým lidem obecně. Musí si uvědomit, že existují pravidla a těch se musí držet. Přirozenou autoritou jsou pro děti trenéři, kteří jim jdou příkladem, přijdou na každý trénink, neexistuje, že by se někdy zpozdili nebo vůbec nepřišli.

Monika Kaifošová

Za mě má smysl, že je tam pro děti určitý pocit zodpovědnosti. Většina aktivit se děje ve skupině, když je požární útok, děti se musí zkoordinovat. Prochází nácvikem a ví, že mají zodpovědnost za činnost, kterou dělají. Je to týmová práce a chtějí se svůj post naučit a vydat ze sebe maximum.

David Kaifoš

U mladších dětí Pepa docela striktně zakázal mobily, tedy on to úplně nebyl zákaz. Ale vysvětluje, že to není správné.

Tedy přístup trenérů je motivující a lidský...

Michal Markovič

Princip sportu je takový, že některé jsou týmové, například požární útok a štafety, pak jsou tu individuální disciplíny, kde děti běhají například překážky 60 m, což je o technicko-sportovním výkonu. Když to vezmu podle našich dětí, tak mají stejně rozdělenou pozornost pro obě kategorie. To znamená, jednu syn dělá individuálně, kde se „zabejčí“, chce být rychlý, a pak jde společně s ostatními do týmového sportu, kdy děti přesně ví, že se například musí naučit správně vázat uzle, protože jinak by to zkazily ostatním. Ten, kdo vede hasičský kroužek, do dětí vštěpuje zodpovědnost nejen za sebe, ale i vůči ostatním. Zuzka a Natka pořád nenásilnou formou dětem říkají: „Musíš se naučit značky, uzle atd.,

protože jinak to zkazíš druhému, tedy celému týmu...“

Pavlaína Markovičová

Učí je pozitivně formou hry. Když se něco nepovede, nedá se nic dělat, jedeme dál. Naučíme se to do příště.

Milan Zach

Hledají na tom faktické věci. Neřeknou jim: „To je jedno...“, ale najdou věci, které se dají pochválit, pochválí je, vždycky si něco k pochvale najdou, pak vyjmenují věci, které se mohly udělat jinak. Naopak, trenéři krotí nás, když máme tendenci radit a nabádají nás, ať výsledky nekomentujeme a neradíme.

Seija Zachová

Je vidět, že naši trenéři sport dělají srdcem a mají naše děti rádi. V jiných týmech to nebývá vidět. Tam i na děti zvyšují hlas (ne všichni samozřejmě). Naši trenéři motivují děti pozitivní formou a jsou to srdcaři. To je základ v kroužku.

Milan Zach

Na čem se pracuje obecně je to, že když do týmu Turkovic přišly na tábor děti odjinud, tak si děti hlídaly své teritorium, takže máme co vylepšovat, ale jinak děti mezi sebou fungují velmi dobře a hrají si.

Pavlaína Markovičová

Co se mi líbí, že se vzájemně děti podporují.

Ze zákulisí soutěží...

Seija Zachová

Já vidím, že na soutěžích se rozhodčí, kteří jsou tam poprvé, podruhé, ptají i naší Nadi, když něco nevědí. Naďa je tam brána jako zkušená. Trenéři ví, že často jezdíme na soutěže, které pořádá někdo jiný, ale u nás

se vlastně nic nepořádá a o to víc chtějí pomáhat, alespoň postem rozhodčího a rozumět tomu.

Milan Zach

Pepa chce, aby se děti neustále posouvaly. Proto hledá náročné závody, aby děti běhaly s těmi nejlepšími. Takže jezdíme přes zimu na halová kvarteta, což jsou štafety v halách po republice, do měst jako je Brno, Trutnov, Liberec, Jablonec atd. Pepa tak bude v dětech soutěživost a ty jsou rády, že mohou cestovat i na velké závody, na ty se maximálně soustředí, a hlavně v nich jsou úspěšní. Získaly už desítky medailí a pohárů.

Michal Markovič

Ilustruje to vlastnost trenérů, vedených Pepou. Koukají se dál než na plot Turkovic. Tlačí děti i do velkých závodů, to se jezdí do krásných hal. Má to fakt sportovní nádech a děti zažívají krásnou atmosféru. V Čelákovických třeba nastoupí stovky dětí. My koukáme z tribuny, posíláme fotky rodičům a kamarádům a ti se ptají, jestli jsme na olympiádě. Za tím je především rozhled Pepy a jeho touha jít stále dál. On je nakonec dostane až na republiku. Matěj vyhrál krajský závod ve starších žácích. Náš kluk byl třetí v mladších žácích a oba se dostali na mistrovství republiky do Plzně. To už bylo na velkém atletickém stadionu. V listopadu se kvalifikovaly i další děti na republiku halovou do Ostravy.

Nejen hasičské soutěže...

Monika Kaifošová

A to jsme se ne bavili o tom, že organizují v létě vodu pro větší děti, tábor, soustředění a v zimě soustředění na lyžích. To jsou další aktivity, které s radostí pro naše děti trenéři připravují.

Milan Zach

Ježdí na lodích v Národním parku na Šumavě, kdy sami trenéři musí mít speciální výcvik, aby to mohli dělat i v těchto chráněných místech. Dokonce na vodu s sebou vzali i neplavce, kterého naučili plavat. Jiní by řekli, je to jen pro plavce. Stejně je to i u lyžování.

Co to přináší rodičům, rodině a co musí rodina udělat pro to, aby všechno klaplo?

Pavlaína Markovičová

Obětovat sportu trochu času. Mám radost hlavně z toho, co aktivity přináší dětem. Pohyb, všestranné znalosti jako je orientace v přírodě, zdravotvěda, spolupráce v týmu, zodpovědnost atd. A pro nás rodiče je na tom skvělé to, že nás to všechny stmeluje,

Nada

máme kamarády, které bychom jinak třeba neměli. Kroužek je určitě přínosem nejen pro děti, ale i pro nás rodiče.

Michal Markovič

Kromě radosti je to i úžasný spojovací prvek rodiny. Hodně rodin nefunguje dobře, protože jim podobný prvek často chybí. Samozřejmě chodíme na procházky, na kolo, na lyže, do muzeí, ale tenhle prvek extrémně prorostl do rodiny. My se o sportu bavíme pořád.

Seija Zachová

Kroužek je otevřen pro všechny děti, nejen z Turkovic, je dobré být s kamarády, hýbat se, jsou tam i ondřejevské děti, turkovičské a dokonce i z Chocerad. Nově i dost dětí z ještě větší dálky.

Michal Markovič

Náš Michal se trochu hledal a Pepa mu dal směr, ukázal mu jak na to a on se toho chytil, Michalovi pomohl se najít. A to, že ve své kategorii patří mezi nejlepší, tak úplně září a září na všechny. Když si stoupne na bednu, tak jsme nadšení všichni.

Pavína Markovičová

Je pravda, že nebýt Pepy, tak bych Michala na běh asi nikdy nedala. To on mi říkal, jak moc Michala běhání baví, jak je šikovný v technice. Není to totiž jen o běhu samotném, ale musí při tom zvládnout přeskok, běh přes kladinu a přitom správně zapojit hadice. Pepa ho skvěle namotivoval. Michal se toho chytil a začal běhat i mimo tréninky, po škole. Jeho vzor byl také Matěj Kaše, kterému se jako prvnímu před dvěma lety právě v této disciplíně, v běhu na 60 m s překážkami, povedlo dostat na mistrovství republiky a Michal se v něm vzhledl, že by tohle chtěl dokázat stejně jako on. A tento rok jel na mistrovství republiky spolu. Michal si dobře uvědomuje, že je to hlavně díky trenérům, že si mohl splnit svůj sen, který si před dvěma lety vysnil, a že to opravdu společně zvládli.

Michal Markovič

Je pravda, že ono si to sedlo i z druhé strany. Když tam bude patnáctero rodičů, kteří si nesednou, tak se může trenér snažit, jak chce, ale my si rozumíme a společně děti podporujeme.

Milan Zach

Jednou za rok na konci června máme ukončení sezóny na starém hřišti, kde máme pípu, každý něco zařídí, občerstvení, pití, sejdem se tam a i my dospělí běháme místo dětí. Děti najednou pookřejí: „Tati, teď se ukaž, celý rok jsi chytrý.“

David Kaifoš

Ještě mám takovou perličku, když už mluvíme o tom zakončení. Jednou jsme byli na

Pepa a Natálka

oslavě narozenin a sešli se tam tři nebo čtyři kluci, co chodí do kroužku a zorganizovali nám překážkový běh.

Myslíte, že je u dětí motivace i do budoucího života jako povolání?

Seija Zachová

Medík zatím říká, že chce být hasič, ale člověk neví, co a jak bude.

Milan Zach

My jsme to trochu ve sboru řešili, aby děti na hasičárně měly vztah i k dalším věcem, protože se tam dělají další práce. Máme s Pepou plán, kdy jednou za měsíc děláme pro děti praxe na hasičárně. Máme připravený harmonogram na rok. Na začátku praxe se uklízí, dělají se pomocné práce asi 30 minut, potom se zhruba 45 minut procvičuje teoretická část, dalších 45 minut probíhá nějaká praktická činnost. Aby děti rozuměly tomu, že to není jen o ježdění s auty. Pepa ukazoval evakuaci, volání na tísňovou linku, vysvětloval dětem kouř v požární místnosti, jestli požár zkoušet hasit nebo jít nejdříve volat hasiče, co se děje v místnosti s kouřem, s jedovatými plyny a myslím, že moc dětí nevědělo, jak si poradit. Všechny děti dávaly pozor, myslím, že to pro ně mělo smysl, a pak jsme měli praktickou část, pohyb v zakouřené místnosti, to jsme simulovali přes brýle, aby měly představu, co vidí hasič. Dále jsme měli simulované volání na tísňovou linku, kdy jsme i potom na operačním udělali testovací výjezd, zprávy nám chodily na mobily. Nastartovali jsme auto, zapojili dynamo, bylo to akční a my popisovali, co se děje, aby si děti uvědomovaly, že něja-

ký čas trvá, než hasiči vyjedou a jak je důležité rozhodování, co udělat nejdříve. To vše by mohlo tvořit součást rozhodování dětí o jejich budoucím životě.

Michal Markovič

Když mají velcí kluci faktický zásah, tak malí kluci jsou mentálně s nimi. Slyší Tatra a zajímá je postup při akci. My nikdy nevíme, kde děti skončí. Michal asi bude létat letadlem, ale Tomáš hasiči žije. On se asi bude rozhodovat mezi záchranářstvím, hasičem nebo policií. Zřejmě směřuje k něčemu takovému. A tam může být ten prvek, o kterém mluvil Milan, že může být pár takových momentů, které může dítě překlopit, kdy si řekne, ano, to dává smysl, nejenom, že jsem o tom slyšel a vidím Pepu, ale je to něco, čemu budu rozumět.

Shrnutí

Na každé akci trenérům děkujeme, snažíme se jim to vždycky říct. Je až neuvěřitelné, jaký je Pepa ohromný tahoun. Pro mě jsou zároveň neuvěřitelné holky, Zuzka s Natálkou. Mohly by trávit čas třeba v partě se svými vrstevníky, ale ony jsou s našimi dětmi a ještě k tomu mají pořád rozesmáté obličej, neviděli jsme je se mračit, a to ani když se učily na maturitu. Ony se prostě pořád smějí. A Pepíno? To je už prostě trenérský profík a zároveň skvělý kluk.

Seija Zachová

Uvědomujeme si, že to není jen tak, vážíme si jejich energie, času a víme, že by měli více myslet na sebe a ne jen na naše děti. A za to, že na ně tak neúnavně myslí, jim jako rodiče moc děkujeme.

*Ráda bych poděkovala za milý rozhovor
Romana Brilová*

Reportáž z hasičských závodů

Vzhledem k tomu, jaké famózní výsledky mají na soutěžích hasiči z Turkovic, mi delší dobu v hlavě zrál nápad napsat reportáž ze závodů v hasičském sportu. Oslovila jsem Pepíka Brabce, který je motorem Turkovických hasičů, a vyrazili jsme...

Vsobotu 20. 9. 2025 jsme v 7:45 vyjeli z Ondřejova, kde mě vyzvedl malý autobus plný malých a mladých sportovců a jejich nadšených trenérů. Turkovičtí mladí hasiči měli na programu finálové kolo Podlipanské ligy v požárním útoku. Hned v autobuse mi Pepík nabídl, že můžu mluvit s kýmkoli, s dětmi, trenéry, s rodiči, s ním, nic není problém.

Úvodní slovo Pepy při cestě na soutěž: Dopoledne proběhne soutěž dospělých a dorostu. Dorostenci běhají na delší trati, odpoledne proběhne soutěž dětí, které budou mít hadice o půlku kratší, tím pádem mají i kratší trať, takže uvidíš to samé v podání malých dětí. Souběžně s touto soutěží se naši dva nejlepší závodníci účastní mistrovství ČR v běhu na 60 m překážek v Plzni, kam s nimi jede trenérka Zuzka. Ti tu tedy dnes s námi nejsou.

Dnes je to výjimečné, budou se rozdávat putovní poháry za celkové vítězství v lize. Držitel putovního poháru ho má vždycky rok v držení. Je to vyhodnocení celého seriálu, který měl dohromady 7 kol.

Rozhovor po cestě

Pepčo a ty máš kurz trenéra?

Trenéři jsme tu celkem čtyři – Zuzka, Pepa, Natka a já. Když pracujeme s mládeží, musíme být kvalifikovaní vedoucí mládeže.

Práce s dětmi u hasičů nezahrnuje jen sport, ale všeobecné průpravy, volnočasové aktivity, ježdění na výlety, výpravy, vycházky. Pokud chceš dělat s dětmi sport, musíš mít navíc také kvalifikovaného trenéra, který je garantem sportovního tréninku. Všichni čtyři naši vedoucí jsou současně kvalifikovaní vedoucí mládeže i trenéři s kvalifikací III. třídy. Jede dnes s námi i Nada, která má licenci rozhodčí II. třídy a uvidíš ji s praporky v rukou. Jakmile naši dorostenci doběhnou, tak Nada a Matěj odjedou na mistrovství republiky do Plzně, kde bude Matěj běhat. Poté převezmu její roli jako rozhodčí a dopískám zbytek dorostenců a dospělých.

Co všechno musí absolvovat trenér?

Pepa: Když chceš být trenér jednička, tak musíš mít studium na FTVS a zároveň praxi jako trenér II. třídy. Dvojku dostaneš, když máš praxi jako trojka, uděláš si kurz a složíš zkoušku. III. třída je základ, pro její získání musíš mít praxi ve sportu, absolvovat kurz a rovněž složit zkoušku. Je to odstupňované pro všechny sporty stejně, metodika je stejná, akorát praktickou část si dělá každý obor sám.

Na místo jsme dorazili v 7:20 a začínáme vyndávat vozík s hasičskými pomůckami, poté někam odjedeme s autem. Právě dorazila i Nada s autem. Všichni se ráno zapojovali do stěhování nábytku, laviček, stanů.

Ahoj Nadi, jaké bylo ráno? Jak ses připravovala?

Já jsem tady jako rozhodčí. Potom jedu na další soutěž s Matějem Kašem, jedeme na republiku v běhu v šedesátkách do Plzně.

Pepa...

Disciplína, které se dnes zúčastníme, se jmenuje požární útok. Závodníci si v časovém limitu 4 minuty veškerý potřebný materiál – motorovou stříkačku, sací hadice, koš, výtlačné hadice, rozdělovač a proudnice – umístí na základnu, desku o rozměrech 2 x 2 metry. Po této přípravě následuje samotný pokus, kdy je cílem vodou z připravené kádě sestříknout dva terče umístěné na opačném konci hřiště. Tento závod je součástí ligy, která se jmenuje Podlipanská liga, letos má sedm závodů, konají se v různých místech v okolí. Běhá se podle pravidel požárního sportu s drobnými úpravami. Například jsou povoleny zápůjčky závodníků v týmech nebo se používají sklopné terče, které jsou od

standardních nástřikových odlišné – k jejich sepnutí stačí méně vody.

Další výjimka je u dětí, že kád není v průběhu pokusů doplňována, družstvo si musí vystačit s 1 000 litry vody na jeden pokus.

Na základně má tým 4 minuty na přípravu, standardně podle pravidel je to 5 minut. Trať se nestřídá, jak je to dle standardních pravidel běžné, jsou připraveny naprosto identicky, jsou shodné. Tyto úpravy výrazně urychlují průběh soutěže.

Přetlakový ventil se používá na zajištění jednotných podmínek pro všechna družstva, a také pro větší bezpečnost soutěžících.

Základ je motorová stříkačka, kterou máme novou. Dříve jsme používali jednu, kterou

jsme s kluky udělali někdy v roce 2005. Funguje dodnes, akorát loni se nám na ní stávaly poruchy. A stalo se to vždycky přesně před soutěží, my měli pak rozebranou mašinu, sháněli jsme díly až u Liberce a po nocích ji narychlo dávali dohromady. Jeden z tatínků nám řekl: „Hele kluci, co by stála nová mašina?“ No, a tak nám ji celou zaplatil. Přes zimu jsme nechali udělat nový stroj a jezdíme teď hlavně s ním, ale na trénincích používáme obě dvě, protože trénujeme na dvou tratích současně – na jedné jsou dorostenci, na druhé žáci.

Kdo tohle všechno financuje? To není jen tak.

Provozní materiál jde z dotací z MŠMT přes Můj Klub. Je to všeobecná dotace, o kterou můžou žádat sportovci, ať už jsou to fotbalisti, tenisti, taky je do nich zahrnut požární sport. Poplatek za kroužek, který platí rodiče, pokrývá běžné náklady jako je benzín, doprava na soutěže, startovné a poplatek za tělocvičnu.

Obec nám přispívá každý rok na spolkovou činnost, z toho jde část přímo do mládeže

a část sbor použije na akce, které pořádá pro naše spoluobčany. Obrovskou podporou ze strany obce je i možnost využívat zázemí hasičské zbrojnice. Tady máme vše uskladněno, opravujeme a udržujeme tu překážky a probíhají tu také pravidelné schůzky. Občas se povede nějaká mimořádná dotace nebo dostaneme nějaký dar. Tyto prostředky pak používáme na financování větších a nákladnějších projektů, které bychom si jinak dovolit nemohli. Peníze jsou důležité, abys mohla tuhle činnost dělat. Ale samo o sobě ti nezaručí, že děcka dosáhnou nějakých úspěchů, že budou dobrá parta, a že se jim bude dařit. Na to potřebuješ mít trenéry, kteří je k tomu dokážou dovést, není to tak jednoduché, jak by se mohlo zdát. Začínali jsme pracovat s dětmi v roce 2020, a vůbec jsem nevěděl, co s nimi budu dělat, přestože jsem znal požární sport, ale nevěděl jsem, jak ho přenést k dětem. A vlastně dneska už zodpovědnost převzala mladší generace, Pepa se Zuzkou. Zuzka je kondiční trenérka, má s Natálkou mladší žáky, Pepa je programový trenér, kouč, který má zkušenosti z vrcholového požárního sportu a ví, co má dělat, rozumí taktice.

Máte nějaké plány?

Ze začátku jsme plány dělali, teď už si jen na tréninku řekneme cíl. Když jsme před soutěží, musíme natrénovat sestavy. Dlouhodobé plány jsou, víme, jaké typy soutěží chceme jezdit, teď běžíme požární útoky a od středy už se budeme připravovat na podzimní braňáky, to znamená, že všechny tréninky se budou připravovat v disciplínách jako je střelba, běh, orientační běh, orientace v přírodě, požární ochrana, nebo také šplh po laně.

Kluci versus holky, jsou při požárním sportu mezi nimi nějaké rozdíly?

Samozřejmě výkonnostní rozdíly jsou jednoznačně dané, muži versus ženy, je to běh, je tam potřeba síla, tam je to jasně vidět. Na druhou stranu požární sport je krásný v tom, že handicap na jednom postu můžeš kompenzovat jinde, takže je to i o chytrosti, zkušenostech a celkové souhře v týmu.

U žáků ty rozdíly mezi chlapci a děvčaty naopak nejsou znatelné, tam je to spíš o věku – čím jsou děti starší, jsou větší, obvykle i šikovnější a silnější, rychlejší a lépe se prosazují.

Kolik máte členů v týmech?

Máme celkem 28 dětí, mladších žáků, starších žáků, dorostenců. Uvidíš tady kolem 20 závodníků. Účast je poměrně velká. Normálně jezdíme tak tři družstva, dneska tu máme čtyři.

Teď se všechno připravuje pro dorost. Příprava je velmi důležitá. Není jedno, jak se

hadice sbalená, není jedno, jak se dá na základnu. Hodně se řeší, aby se správně odvíjela, aby se hadice nezamotaly do sebe. Tady zespodu je čudlík, to je pojistka proti rozpojení hadic. Je to hlavně bezpečnostní prvek, kterým se eliminují úrazy závodníků. Dorostenci ví, co mají dělat. U žáků to děláme tak, že všechno připravují trenéři – je to totiž rychlejší a odpadá tak stres z nestihnutí časového limitu. Na trénincích je to jiné, tam už děti vedeme k tomu, aby si základnu připravovaly samy.

Začátek závodů

V 8:13 si šli dorostenci z Turkovic zaběhat, aby se rozešli a rozcvičili. Běhají kolem stadionu.

Já se teď zeptám Pepči mladšího, co teď připravuješ?

Já připravuji hadice na požární útok, abychom na základně měli víc času na přípravu. Jsou věci, které si můžeme připravit dopředu, aby to bylo jednodušší, protože pak máme omezený čas.

Co pro tebe hasičský sport znamená?

Tenhle sport dělám od malička, pro mě je to taková vášně, je to pěkný sport, každý si tam něco najde. Jsou tam silové věci, atletické věci, výkonnostní. Tady jsme na požárních útocích a za mě je to suprový v rámci týmu. Každý má nějaký úkol a musí se sejít, aby byl dobrý výsledek.

A práce s dětmi?

To nějak vzniklo potom, co jsem skončil v dětské kategorii, později, když jsem odešel z dorostu. Nějak nás to chytlo, že jsme chtěli založit dětskou kategorii, abychom měli nástupce a zároveň místním dětem od hasičů ukázat krásu hasičského sportu. Je dost podobných sportů, ale myslím, že týmová souhra je věc, kterou jsem jinde nezažil.

Shromáždění družstev

V 8:20 začala soutěž nástupem všech družstev.

Představili se všichni rozhodčí a organizátoři soutěže – časoměřiči, zdravotník a technická četa. Na konci nástupu velitel soutěže zavelel: „Takže pět minut a jdeme na to. Zá-

vodníci pozor, rozchod. Děkuju.“ V 8:35 byl rozchod.

Pepa: Teď jdeme na základnu. Oni jim umožní ještě dát mašinu, aby si tam mohli dát přetlakáč, protože ten můžou dělat mimo ty čtyři minuty. Tady jsou značky na trať. Ty už si musí umístit v časovém limitu. Každá značka má nějaký význam.

Spuštění motoru a začíná samotný závod dorostenců. Lukášovi chytla savice prst, neublížila mu, ale trochu to bolelo. Výsledkem byl neplatný pokus, dorostencům se nepodařilo zavodnit stroj a spojit přívodní vedení.

Pepa hodnotí: Dobrý Luky, dělal jsi to dobře. Tam bohužel, jak je tam ten plech za tou koncovkou béčkovou a ta roura, tak přesně mezi to to vyšlo.

Luky: Já to vím, přesně vím, co se stalo.

Natálka: Hele, běž si to dát do vody. Já ti na to nebudu dávat sprej.

Takže, co se stalo?

Pepa: Zasekl se v kádi koš o přepouštěč armaturu dole, a proto oni nemohli vytáhnout tu savici ven. Byla to závada materiálu dodaného pořadatelem, protože ty armatury tam takhle být nemají, a z toho důvodu hlavní rozhodčí rozhodl, že dostaneme náhradní pokus.

Za chvíli budou startovat Turkovice opravný pokus.

Otázky na závodníky po druhém pokusu...

Co se stalo v prvním běhu?

Lukáš: No, v prvním pokuse byl problém v tom, že sice koš byl krásně namontovaný, ale ten koš se má zatočit do pravého úhlu, ale

zasekl se mezi odpouštěním z přetlakového ventilu a napouštěním kádě a ten koš v podstatě nešel vyndat.

Jak jsi to cítil? Bolela tě ruka?

Lukáš: Já jsem se ho snažil vyndat, z té pozice, ale zároveň se Matěj snažil mi pomoci, ale vzhledem k tomu, že aby ta savice byla plná, tak se musí ta savice zastrčit skoro celá do kádě a já, jak jsem se to snažil vyndat, tak mi tam přistrčil ruku. Druhý pokus byl o dost lepší.

Marek: Taky byl ten druhý pokus lepší.

Milan: Bylo to dobrý, běželo se pěkně, trefil jsem se pěkně, nevím, jaký to byl čas, ale celý to bylo dobrý.

... Za mě to bylo taky super. První pokus se moc nepovedl, ale druhý už byl lepší.

Jak vnímáte, když se něco nepovede?

...No tak stalo se, příště to bude lepší.

Díváme se na výsledky...

Pepa: Průběžně jsou naši dorostenci zatím třetí. To se může změnit, protože ještě neběželi Ratenice a Zibohlavy, což jsou favoriti a samozřejmě všechna družstva mají druhý pokus, takže se všichni můžou zlepšit.

... **Závodník:** Pepo, já to zamontuju hned.

Takže ten, kdo to montuje, Lukáš Košar, co je jeho úkolem celou dobu?

Pepa: Úkolem je našroubovat koš na konec savice, a potom tu savici pořádně ponořit na dno kádě, to je jeho role, a potom, když se jde z kádě ven, tak lehce pomoc savicáři.

Já se zeptám mladších trenérů, jak to vypadá, Pepčo? Jak jsi spokojený s výkonnem?

Pepča: Za mě ten druhý pokus dobrý, dali si tam nějakou dvacetitrojku (vteřiny) za mě super. Jsou tam drobnosti, uvidíme, co druhý pokus. Myslím, že by to mohlo být lepší, rychlejší, ale jinak spokojenost.

Po tom prvním, když se to nepovedlo, jaké jsi měl pocity?

Pepča: No, byl jsem trochu naštvaný, že se nám to nepovedlo, ne naším zaviněním. Stalo se, tady je to kamarádké, úplně bez problémů, vedoucí mi řekl, ať přijdeme a domluvili jsme si náhradní pokus. Protože za tohle jsme nemohli my, že se nám tam sekl koš.

Co je pro tebe nejtěžší, když se máte trefit do terče?

Milan: Nejtěžší je asi to nasměrovat tak, předvídat, abychom to dali z prvního, a pak nepřekročit čáru. Párkrát se to stalo.

A tam si musíte speciálně lehnout?

Milan: No, spíš sednout.

Co pro vás znamená, že Mareček začal dělat hasičský sport?

Maminka a tatínek Marka: Že není u telefonu a hýbe se, tak bych to asi viděla. Jsme spokojení, že ho to baví. Nechtěl dělat jiné

sporty, hrát tenis, fotbal také ne, tam se musí běhat. Jezdíme o víkend, často oba dva dny. V týdnu mají trénink. Když je to dál, tak jezdí s Pepou. Byl i na příměstském táboru.

Je 10:08, za chvíli se chystají Turkovice.

Závod doběhli, čas měli 24,70 sekund. Do celkového hodnocení se jim bude počítat čas z prvního pokusu – 23,28 s.

Je 10:56 a Pepa šel vystřídat svoji ženu Nadu, která pojede na mistrovství republiky do Plzně s Matějem Kašem.

Rozhovor po umístění

Jaké jste měli místo?

Milan: Byli jsme sedmí z deseti, není to nejlepší, ale není to ani nejhorší. Nedaří se každý den.

Mladší žáci, závod odpoledne

Pepa: Teď nás bude čekat nástup před zahájením dětské soutěže. Ten bude rychlý a půjdeme závodit.

Jste napnutá? Jak se Emmička připravovala a jaký post zastává?

Maminka Emmičky: Jsem napnutá. Chodila poctivě na tréninky, doma trénuje, doufám, že bude připravená. Je u savice. Pomáhá u koše.

Jak se cítíte paní Markovičová, když vám Míša běhá v Plzni?

Maminka Tomáše a Michala: Docela nervózně, potřebovala bych se rozpúlit. Chtěla bych být v Plzni, zároveň jsem ráda, že jsem v Kostelci nad Černými Lesy a můžu fandit alespoň tady na vodních útocích.

Míša má už za sebou jeden běh...

Pavlaína Markovičová: Má za sebou první pokus, čeká ho druhý a doufám, že bude lepší než ten první, ale já jsem mu přála, aby si to hlavně užil. Dostat se na mistrovství republiky je velký úspěch, takže tam by si to měl užít. Je tam s trenérkou Zuzkou Brabcovou a s mým mužem, jeho tátou.

Chtěla bych se zeptat maminky Simonky, jak se Simonka připravovala a jakou má úlohu v běhu?

Alena Brabcová: Simonka je poctivá, nevynechá skoro žádný trénink, takže příprava byla díky tréninku, které jsou 2x v týdnu, a běhá proud, občas zaskakuje, dělá koš. Myslím, že jí to jde docela dobře. Tak jí budu držet palce, aby se to teď povedlo. Je to rozhodující závod, nejlepší časy se sečtou a kdo bude mít nejlepší soutěž, tak vyhrál. Vzhledem k tomu, jaké podávali výkony v průběhu letošního ročníku, tak to vypadá, že pokud si to nepokazí, mohli by být první. Simonka je v mladších žácích. Příští rok bude asi ve starších. Moc se těšíme.

Kluci, jak se před závody těšíte?

Honzík a Štěpánek: Těšíme se.

Jak jste se, kluci, připravovali?

Honzík: Chodím na tréninky 2x týdně.

Štěpánek: Já chodím taky 2x týdně na tréninky a těším se na závody.

Co vy běháte?

Štěpánek: Já poběžím proudy a běčka.

Honzík: Já vlastně to stejné, akorát obráceně. Vystřídáme se. Dneska nás čekají dva běhy.

Zuzko a Medíku, co teď sledujete?

Zuzka: Teď sledujeme Mistrovství České republiky na 60 metrů překážky. Na naše závody se těšíme hodně.

Jaké místo očekáváte?

Medík: Určitě pod deset doufám. Doufáme, že to bude lepší než pod deset. Já běhám proud.

Na mladší žáky se přijeli podívat i rodiče. Je tady spontánní atmosféra a je vidět, že se těší a že budou fandit.

Kubíku, řekni, co budeš běhat?

Kubík: Budu rozdělovač.

Těšíš se a jsi připravený? Jak speciálně ses připravoval?

Kubík: Nevím, asi nějak speciálně ne. Chodím na tréninky v Ondřejově na hřišti a taky někdy v Turkovicích. Doma se o sportu někdy bavíme.

Jak se, Jiříku, těšíš na závod bráchy a co od toho očekáváš?

Jiřík: Jo, hodně se těším. Očekávám, že vyhraje a očekávám, že bude šťastný. Pokud vyhraje, tak to oslavíme šampaňským a když nevyhraje, tak mu aspoň pogratulujeme. Nevím, jaké budou výsledky.

Tomášku, já se tě zeptám, co brácha, jak je na tom?

Tomáš: No, snad vyhraje.

Jak se připravuješ na závody ty?

Tomáš: Hlavně na trénincích v Turkovicích. V Ondřejově chodím už jen na fotbal.

Jak prožíváte před závody atmosféru?

Jan Brabec: Pro mě je důležité, aby jim to sedlo, aby se jim to povedlo, jestli zvítězí a budou mít medaili, pro mě není asi tak podstatné. Protože jak říká náš tatka, požární útok se skládá z co nejmenšího počtu chyb. Nezávisí to na jednotlivci. Držím jim palce, průběžně si vedou moc dobře, já bych jim přál, kdyby to dobře zaběhli, pak je i šance, aby dostali pěkné celoroční umístění.

Jak podporujete Simonku?

Jan Brabec: Podporujeme ji určitě, znáte to, jsou to děti. Když jsem byl mladší, tak jsem taky běhal, takže jí můžu i technicky poradit. Bohužel děti někdy nepřijímají rady rodičů, ale něco jí v hlavičce zůstane, a pak to třeba využije. Podpora při soutěžích tře-

ba branných, jako je střelba, práce s mapou a buzolou. Tam si myslím, že určitě. Trenéři si nechtějí nechat do práce mluvit, každý má své postupy, ale každá rada se hodí.

Když porovnáte Simonku s ostatními dětmi, které sport nedělají, jak na tom jsou?

Jan Brabec: Je tam hodně znát, že to dítě minimálně 2x v týdnu trénuje. Ona je vysoká, hubená a rychle jí to běhá. Není nejrychlejší, ale je to znát. Byly doby, kdy jsem se snažil jít 2x v týdnu proběhnout, zkoušel jsem ji vzít občas s sebou. Moc se jí nechtělo, pak se mnou třeba šla, ale ta vytrvalost tam nebyla a poslední dobou, když běžíme, tak běží celou dobu se mnou a ke konci jí nestačím.

Jak se cítíte před závodem Berníka a Medíka?

Pan Zach: No, tak nervózně. Samozřejmě.

A co byste si přál, jak by to mělo dopadnout?

Pan Zach: Aby se nikdo nezranil, aby se jim to povedlo a aby nikdo neudělal zásadní chybu. Většinou jsou pak smutní. Podporujeme kluky na trénincích a dělám i to, že klukům neradím.

Po prvním pokusu

Alena Brabcová: Spokojenost. Bylo to 18,9 sekund. Umí to líp, nesmí udělat zásadní chybu. Mělo by to být i tak první místo. Já bych si to přála, když tak hodně pracuji celý rok. Je tady velká konkurence. Nikdo si neumí představit, někdo si myslí, že je to jenom jezdit k požárům a hasit oheň, ale nám se líbí, že je to všestranný sport. Děti se naučí zručnost, rychlost, práci v týmu, jsou v kolektivu. Jsme rádi, že se Pepa rozhodl dětem věnovat. Za malé děti jsme rádi, protože jak se děti postupně posunují v kategoriích, tak jsme říkali, že bychom potřebovali pořád doplňovat děti, aby ty nejmladší měly s kým soutěžit.

Co říkáte svým světcům po prvních pokusech?

Trenér Pepča: Za mě po prvních pokusech docela dobrý. V mladších škoda, že vzadu nebyl košík hned napoprvé, voda tam mohla být rychleji, ale zatím je to průběžně první místo. V druhém pokusu super, druhého běčka, tam škoda, že se nesešli proudaři, nečekali jsme, na jednom proudu to bylo hodně rychlé. A starší, chybička se vloudila. Klučina savice neběhá, nedokázal je spojit. Na druhý pokus to dopadne dobře. Nepovedlo se propojit savice a do mašiny nešla voda.

Tomášku, jak bys okomentoval vaše snažení a běh?

Tomáš: Mně se první pokus za áčko povedl, ale u běčka se mi to moc nepovedlo. Nepovedl se mi proud, protože jsem stříkal moc dolů a neviděl jsem, proud byl moc prudký a voda mi stříkala do očí.

Nejdříve se zeptám, jak vám to šlo, a v čem jste byli výborní?

Bernard: No, výborný jsem v rozdělovači a hodně mě baví.

Medard: Já jsem docela dobrý v proudu a zaběhl jsem svůj rekord.

Riša: Vedle Bernarda je to celkem dobrý a běháme rozdělovač. A pak zase dávám Medarda, čas byl dobrý.

Simonka: Mně se dařilo docela dobře. Já jsem stříkala hadicí na terč. V druhém běhu jsem běžela druhý koš.

Štěpánek: Běh se mi myslím povedl, akorát jsme měli neplatný pokus, tak snad podruhé to vyjde.

Je 14:38 a chystá se druhé kolo Turkovice áčko, doufám, že se jim běh povede, protože aspirují na první místo.

Pepa: Asi ses podívala, že mladší jsou průběžně na prvním a na třetím místě, starší měli pokus neplatný, protože tam měli zásah trenéra – špatně sestavili přírodní vedení, nesešroubovali savice a tudy se jim přisával vzduch. Aby se ušetřila mašina, tak Pepa jako trenér zasáhl. Teď nás čekají druhé pokusy, samozřejmě je všechno otevřený, někdo může zaběhnout lepší čas

Vy jste mladší žáci, áčko, je to úplně bezprostředně po běhu, jak se děti cítíte?

Společně odpovídají a dodává Tomáš: Dobře, máme velkou radost, je to náš týmovej rekord, zatím jsme první a je to o putovní pohár, ten jsme ještě nikdy nevyhráli. Takže ho fakt chceme vyhrát.

Pepa: Počkej, musím se podívat na časy. Útok, který proběhl, je týmový rekord. V čase 16,67 to je nejlepší výkon mladších žáků turkovických hasičů, levý proud dokonce 15,81, to znamená, že nejmladší z týmu, Medard Zach, ročník narození 2018, se stává nejrychlejším proudařem historie. Zvládli to skvěle oba proudaři. Běží, metelí, kolegové jim stíhali zakleknout tu hadici. To tam třeba vůbec není vidět, tahle role se hrozně podceňuje, protože kdyby tam nebyli ti druzí, co zakleknou hadici proudařům, tak Pepa musí ubírat, protože proudaři sami hadici neudrží. Tlakový ráz nemá šanci závodník sám ustát.

Další závod, kluci, jak se cítíte před závodem?

Riša: Víím, že to bude náročný a doufám, že bude nějaký dobrý čas a budeme třeba třetí.

Tomáš: No, já se teď cítím dobře z té šestnáctky.

Medard: Já taky, jenom mě už bolí nohy.

Závěr závodu

Pepa: Mladší dnes 1. a 3. místo, celkově to nemohlo dopadnout lépe – získali jste putovní pohár za vítězství v lize. Líbilo se mi,

že jste dokázali prodat to, co jste natrénovali, nebylo to bez chyby, to bychom byli špatní trenéři, ale líbilo se mi, že jste pokořili tu šestnáctkovou hranici.

Starší dnes bohužel poslední – 10. příčka. Takhle to dopadá, když něco není úplně dobře natrénováno, spolupráce Petra s Vašíkem úplně neklapala, proto se nepovedl ani jeden pokus. Ale naštěstí ten druhý se alespoň povedl dokončit. Zítra v Řeži obhajujeme pohár, jak starší, tak dorostenci, takže se moc těším na další velké závody. Děkuji vám, že jste tady byli za celý ročník Podlipanské ligy, že jste běhali a užijte si poháry.

Pepa: Hele, zítra si to vynahradíte.

Zítra obhajujete pohár. Jak se vám to dneska líbilo?

Děti hromadně: Dobře. Jde se pro pohár.

Pořadatel do amplyonu: „Už jsem slíbil Pepovi, že první místo zrušíme, ale já to neudělám, takže, na prvním místě skončili mladší žáci SDH Turkovice, čas 16:67. Ve 23. ročníku Podlipanské ligy skončili mladší žáci SDH Turkovice áčko. Já víím, že děti mají medaile, Pepové, poďte sem, poďte sem oba. Poďte. Já mám obrovskou radost, že je to Praha-východ, že sem ty kluci takhle jezdí. Takže pánové, já vám předávám Putovní pohár. Příští rok ho vraťte, anebo ho zase vyhraďte. Takže první místo si odváží na Prahu-východ Turkovice.

Alena Brabcová: Soutěže jsou od května. Je to třeba 10 soutěží, nikdy člověk neví, jak to dopadne.

V článku je často ponechána slangová řeč, protože je ve sportu přirozená.

Děkuji Pepovi Brabcovi a všem, kteří mi poskytli rozhovory, dětem děkuji za pěkné zážitky. Pepa mi vysvětlil všechno, co je spojeno s požárním sportem, a přeji všem sportovcům radost ze sounáležitosti.

Reportáž zpracovala Romana Brilová

Seriál ze zápisů Jaroslava Hnízda – 8. díl Voitsberg a členství pijáckého cechu

Po příjezdu do Břežan jsem byl zařazen jako velitel čety ke druhé rotě, u které bylo první dny asi 30 důstojníků.

Ruská armáda stále nastupovala a zatláčovala rakouskou armádu dále na západ a jih, čímž se stal pobyt našeho doplňovacího praporu i v Četverku ohroženým, a proto byl odeslán až do jižního Štýrska, do města Voitsbergu. Naše rota zůstala zatím ještě ve Spišské Bělé a následovala prapor do Voitsbergu později. Voitsberg je pěkné město. Fronta byla daleko, a tak jsem se věnovali i zde veselému životu, abychom zahnali chmurné myšlenky na náš další osud. Zprávy z fronty byly lepší, ruský nástup byl zastaven, ale přicházely neustále zprávy, že ten nebo onen důstojník, se kterým jsme se ještě nedávno veselili, na frontě padl. Někteří padli ihned po vstupu do zákopů. Těm jsme přáli, že měli tak krásnou a bezbolestnou smrt. Za daných okolností to bylo to nejlepší. Kolik bolesti a strádání museli vyprávět ti, kteří byli těžce raněni a nadosmrti zmrzačeni. Nebylo-li jiného východiska, bylo to daleko lepší odejít z tohoto světa náhle, bez jakýchkoliv útrap, než se trápit někde v polních nemocnicích neb v nemocnicích v zázemí.

Já jsem nebyl zvyklý mnoho pít, a proto se mi ty každodenní pitky mnoho nezamlouvaly. Pilo se daleko víc než já i mnozí jiní z naší skupiny mohli snést. Já jsem si přivodil první opici ještě v mládí jako student při stáčení vína do láhví. Švagr Šimek nám posílal každoročně z Vídně půl hl červeného vína do láhví. Mojí povinností bylo stáčet je ve sklepech do láhví. Při jednom takovém stáčení jsem nebyl dosti opatrný a nasával jsem do sebe více vína než vzduchu. Pokud jsem byl ve sklepech, bylo všechno v pořádku, ale jakmile jsem vyšel ze sklepa pocítil jsem okamžitě následky své neopatrnosti. Zamotala se mi hlava, udělalo se mi špatně od

žaludku a začal jsem zvracet. Na nohou jsem nemohl vůbec stát a musel jsem si jít lehnout. Od té doby se mi víno tak zprotivilo, že již při pohledu na něj se mi zvedal žaludek, a tím jsem byl zcela vyléčen z pití, ale alkoholu vůbec a začal jsem pít teprve za mimořádných okolností za války. Tyto válečné pitky byly pro mne proto velkým utrpením. Nemohl jsem se jim ale vyhnout, chtěl-li jsem být ve společnosti ostatních důstojníků. Ve Voitsbergu přišlo do naší společnosti z fronty několik náruživých pijáků, kteří vypili velké množství vína a různých likérů, aniž by to mělo pro ně nějaké špatné následky. Pro mne to byla ovšem pohroma, měl-li jsem se jim v pití vyrovnat. Katastrofální byl pro mne zvyk, který se zavedl v naší společnosti brzo po příjezdu do Voitsbergu. Dohodli jsme se, že se budeme scházet denně po večeri u jednoho stolu v kavárně. Aby byl dodržován jakýsi pořádek, bylo dohodnuto, že vždy ten, kdo přijde první ke stolu bude pro ten večer velitelem celé společnosti bez ohledu na jeho vojenskou hodnost. Ten nařizoval, co se bude u stolu pít a kouřit. Pilo se a kouřilo podle toho, kdo byl ten večer velitelem. Byli-li to velký piják, přišla ten večer na pořad všechna možná vína a likéry. Rozmanitost těchto nápojů neškodila tolik jako spíše pořadí, v jakém se pily za sebou. Také kouřit se muselo všechno co se vůbec kouřit dalo, cigarety, doutníky, viržinka atd. Pro mne nepijáka a nekuřáka to byla hrozná zkouška. Pití jsem odnesl většinou větší neb menší opicí a bolením hlavy a žaludku. Proti kouření jsem však bojoval. Jednak jsem nechtěl rušit závazek, který jsem si dal svého času na realce, že nebudu nikdy kouřit a za druhé, že jsem kouření nesnášel. Hlavně kouření viržinek, které jsem nemohl snést, a proto jsem požádal, abych byl kouření vůbec osvobozen, jinak že budu nucen vzdát se členství tohoto pijáckého cechu a sednout si k jinému stolu. Mé žádosti bylo vyhověno, a tak jsem se podřizoval pouze rozkazům, týkajících se pouze pití. Zatímco jsme večer pili a hodovali, ve dne jsme chodili na cvičení do okolí města. Byly to vlastně jen jakési procházky a hovory s vojáky. Cvičili jsme jen to, co jsme považovali za nutné pro postup a boj v poli a v zákopech.

Text je v plném znění a bez úprav.

Z pamětí Jaroslava Hnízda

„Mé vzpomínky“ čerpala Romana Brilová

Zápis z kroniky

28. říjen 1948

Časné ráno postihlo městečko v slavnostních přípravách. V rušných dopoledních hodinách konána slavnost k 30. výročí samostatnosti naší republiky. Ku společným oslavám sešli se ve velkém počtu občané zastupující spolky v jejich krojích, a i občané v civilu, z Ondřejova a 15 okolních vesnic.

V 9 hod. seřazen průvod k pochodu v tomto pořadí: Státní vlajka, po stranách 2 členky odbočky Svazu brannosti, Legionáři p. gen. František Vejmelka, velitel okrsku Svazu brannosti p. Černý z Chocerad a zástupce velitele SNB p. praporčík Bohata. Les čs. a sovětských státních vlajek a praporů, Školní mládež, Hudba, Svaz brannosti, Členové národní bezpečnosti, Lesní a hajní a zaměstnanci, Členové tělocvičné jednoty „Sokol“, Členové sborů dobrovolných hasičů s praporem Posázavské župy, Členové Obcí Baráčníků s praporem místní Obce, Členové organizace Komunistické strany Československa, Hudba, Ostatní občané a členové KSČ ze Stříbrné Skalice, kteří se dostavili později, když již průvod za zvuku hudeb ubíral se ke hřbitovu, kde za zvuku Československé a Sovětské hymny byly položeny kytice na hroby sovětského vojína, legionářů: Tůmy, Janovského, Sleissiga a Kõlbla; sl. Pavly Vilimovské, oběti to násilného nasazení do práce v továrně, kde bylo používáno plynů za Protektorátu; oběti 5. května, p. V. Nováka, zastřeleného německým vojákem a oběti revolučních dnů v Praze, p. Remka.

Po tomto pietním aktu nastoupen pochod zpět na náměstí, kde zastaven proti pomníku padlých a z průvodu vzházejí, aby vzdali čest za všechny přítomné obětem války z let 1914–1918 legionářů. Za zvuku hymny a písně: „Hoši od Zborova“ kladou věnce k osvětlenému památníku, u něhož stojí stráž čestnou v krojích za legionáře pan Kratochvíl, hasiče p. Šenych František starší, Baráčníky p. V. Bělík a Sokol p. J. Vávra mladší.

Po zachování dvouminutového ticha ve vzpomínkách na všechny padlé odchod k bývalé poště (dům pana Hrbka), kde promluvil o povstání lidově demokratického státu, o pětiletém plánu předseda okresního akčního výboru v Českém Brodě. Odpoledne školní mládež s několika občany za doprovodu hudby zasadila v „Třešňovce“ 30 kusů mladých třešní, a kde k mládeži promluvil p. Řehák J. za okrašlovací spolek, a p. Němeček L. z Tremblat o významu této akce. Večer uspořádala TJ Sokol pásmo vzpomínek „30. let Československé republiky“.

Zpracovala Romana Brilová

Jak zdravě jíst, aneb seriál s výživovou poradkyní Veronikou Martincovou a jejím pohledem na zdravou výživu

TŘETÍ DÍL NAŠÍ ČTYŘDÍLNÉ SÉRIE SE BUDE VĚNOVAT BÍLKOVINÁM.

Jak jsme avizovali, pokračujeme v našem seriálu. Probrali jsme si celkové shrnutí, jak je výživa v našem životě důležitá, probrali jsme si makroživinu, což byly sacharidy a teď bychom se podívali na bílkoviny, které jsou důležitou součástí našeho jídelníčku.

Bílkoviny se řadí mezi makromolekuly, to znamená, že jejich molekula je velká, a tím pádem náročnější na její zpracování. Je to vlastně vzájemná vazba mnoha set molekul různých aminokyselin. Jsou to stavební kameny, jako jsme měli u sacharidů monosacharid, tak v podstatě u bílkovin máme jednotlivé aminokyseliny. Funkce bílkovin jsou v našem těle velice důležité a nezastupitelné. Jednak je to funkce strukturní, kdy bílkoviny se nám podílí na stavbě buněk, tkání, pletiva, jsou součástí všech těchto věcí v těle. Potom mají významnou funkci katalytickou, to znamená, že se podílí na hormonálním systému. Patří sem enzymy a hormony. Potom mají funkci transportní, to znamená, že se nám podílí na přenosu jednotlivých látek v těle. A potom aktin a myozin jsou součástí svalových vláken, takže se podílí na pohybové funkci. Potom funkce obranná, kdy tam jsou protilátky imunoglobuliny, funkce zásobní, senzorická, regulační a výživová.

Aminokyseliny neboli stavební kameny

Máme prakticky 700 druhů aminokyselin, ale 20 druhů je základních. Ty se dělí na esenciální a neesenciální. Neesenciální znamená, že tělo si je umí vyrábět samo, čímž je nutně nemusíme dodávat ve stravě. Esenciální jsou ty, které si tělo neumí syntetizovat a my je tím pádem dodávat ve stravě musíme. Mezi esenciální patří fenylalanin, histidin, isoleucin, leucin, lysin, methionin, threonin, tryptofan, valin. Pak jsou semiesenciální aminokyseliny, které si tělo umí syntetizovat, ale jen v určitém období. Ale pouze v určitém období to nestačí, musíme je tělu dodávat. Patří sem arginin, histidin, u dětí při růstu nebo při těžkých popáleninách, kdy tělo musí obnovovat svoji strukturu.

Když se řekne bílkoviny, většina lidí si vybaví svaly, sport a proteinové koktejly. Ale ve skutečnosti jsou bílkoviny mnohem víc než jen doplněk pro kulturisty. Jsou základem života samotného. Každý kousek těla, každý vlas stojí na bílkovinách. Bílkoviny nejsou jenom palivo, ale mají spoustu klíčových úloh. Stavební funkce, tvoří svaly, kůži, vlasy, nehty a pojivové tkáně. Enzymatická funkce znamená, že umožňují chemické reakce. Bez nich by to nešlo. Hormonální role – například inzulin je bílkovina, která reaguje na hladinu cukru v krvi. Ochranná funkce – to jsou protilátky, které bojují s virem a bakteriemi. Transportní – hemoglobin, který přenáší kyslík, je také bílkovina. Máme bílkoviny kompletní, plnohodnotné. Obsahují všechny esenciální aminokyseliny, které si tělo neumí vyrobit. Jsou obsaženy v živočišném zdroji. To znamená maso, ryby, syrovátkový protein, vajíčka. Pak jsou to nekomplexní, neplnohodnotné bílkoviny, u nichž něco chybí. Tam některá z aminokyselin není zastoupená. Nebo jen v malém množství. Zdrojem jsou rostlinné bílkoviny. Ořechy, obilí, tam nám chybí lysin, zelenina, luštěniny, tam je to aminokyselina methionin. Proto se dávají v jídle kombinace obilnin s luštěninami, takže třeba hrách a kroupy, nebo mexická

tortilla. Tam je pšenice a jsou v ní zabaleny fazole, protože se nám vzájemně doplňují aminokyseliny lysin a methionin.

Živočišné zdroje, tam je vysoká kvalita, protože jsou plnohodnotné. Jedná se o maso, vejce, mléčné výrobky. Nebo rostlinné, ty jsou vhodné pro vegany, to jsou luštěniny, třeba čočka, cizrna, fazole, sója, tofu, ořechy, semínka, celozrnné obiloviny. Zde však musíme klást větší důraz na celkovou vyváženost stravy, případně vzájemnou kombinaci luštěnin s obilninami. Například

MÝTY O BÍLKOVINÁCH

- ✓ **Když nejím maso, tak nemůžu mít dost bílkovin.** Není to pravda, protože rostlinná strava může být také plnohodnotná, jenom je potřeba kombinovat luštěniny s obilninami tak, abychom si doplnili ty esenciální aminokyseliny.
- ✓ **Čím víc proteinů, tím lépe.** To také není pravda. Tělo má své limity a nadbytek bílkovin může zatěžovat ledviny a způsobit nerovnováhu živin. Je to velká makromolekula složená z velkých aminokyselin a trávit tak velkou molekulu je pro tělo zátěž.

konzumací rýže a fazolí získáte kompletní spektrum aminokyselin.

Kolik bílkovin vlastně potřebujeme?

Závisí to na věku, pohlaví a aktivitě. Běžný dospělý člověk potřebuje 0,8–1,2 gramů bílkovin na kilogram hmotnosti na den. Lidé, kteří sportují, potřebují 1,6–2 gramy na kilogram na den, tam je vyšší potřeba. Pozitivní dusíkatá bilance by měla být u dětí, děti mají větší náročnost na bílkoviny a je to vlastně díky tomu, že rostou. Tam je potřeba 1,85 gramů na kilo a den.

Je důležité vědět odkud bílkoviny získávat a jak je získávat, jaký je klíč k vitalitě. Důležitý je původ potravin, maso a vajíčka z domácích chovů. Sledovat etický přístup k chovu, kdy je aplikován. To samé u zdrojů ořechů, obilnin, kdy je znám původ, tak abychom spolu s bílkovinami nedostávali do těla něco, co je navíc. Sem nám patří uzenyiny, tam bych zmínila, že je to jídlo, kdy s bílkovinou dostáváme do těla i dusíkaté soli.

Živočišné zdroje bílkovin jsou kompletní, což znamená, že obsahují všech devět aminokyselin, které si člověk neumí vyrobit, patří sem například kuřecí prsa, hovězí maso, ryby jako je losos, tuňák, vajíčka, jogurt, tvaroh, sýry, například eidam. Výhodou je vysoká biologická hodnota a dobrá vstřebatelnost, nevýhodou je, že mohou obsahovat vícero tuků, nebo nasycených mastných kyselin. A potom máme rostlinné zdroje bílkovin, ty většinou neobsahují všechny aminokyseliny. V ideálním poměru lze dosáhnout kompletního proteinu. Sem nám patří sója, tofu, tempech, čočka, cizrna, fazole, ořechy, třeba mandle, arašídý, semínka dýňová, konopná, nebo chia semínka nebo ovesné vločky. Tam jsme říkali, že je výhodné luštěniny s obilninami. Humus, pita chleba, fazole a kukuřice, hrách a kroupy, tortilla.

Shrnutí

Živočišné bílkoviny jsou kompletní, vysoce kvalitní, rostlinné bílkoviny jsou zdravější, protože mají méně tuku a více vlákniny. Ideální je obojí kombinovat. Jak živočišné tak rostlinné bílkoviny.

Rozhovor s Veronikou Martincovou pro seriál vedla Romana Brilová

Z knihy Vějíř cest

Vějíř cest ke čtenářům dostává neobyčejné zážitky a postřehy z obvyčejného života lidí v exotických zemích. Autorka pobývala v indické, japonské a beduínské rodině. Měla možnost poznat jejich život zblízka a díky kulturním rozdílům docházelo k mnoha úsměvným situacím, které s nadhledem ve své knize popisuje.

Boty

Byli jsme ještě s dalšími známými pozvaní velmi bohatým právníkem a jeho paní do nóbl restaurace. Měli jsme pro sebe malý salónek a samozřejmě před vstupem do něj jsme si museli sundat boty. U dobrého jídla večer probíhal velmi příjemně. Když jsme odcházeli, přicupitala servírka s „mými“ botami. Před dvěma hodinami jsem jí svěřila boty černé, nyní mi dávala hnědé, což by mi zase až tak nevadilo,

ale už od pohledu byly aspoň o dvě čísla menší. Řekla jsem jí, že to moje boty nejsou. Chvíli se mě snažila přesvědčit, že to moje boty jsou, protože žádné jiné už tam nemá. Když jsem jí to ukázala náhorně, stála tam jako opařená. Co teď? Dříve Japonci používali při chůzi do kopce poloviční slaměné sandály, protože při výstupu patní část nepotřebovali, mohla jsem tedy nově nabyté boty použít stejným způsobem. Naštěstí se náš hostitelský pár s někým zapovídal, a když mi oči zabloudily na nohy paní Nobue...

Druhý den ráno jsem Marianovi řekla: „*Jsmo naživu, tak to bylo v pořádku.*“ Marian to jen tak přešel a za chvíli povídá: „*To kuřecí maso bylo včera fakt moc dobré.*“ – „*Jaké kuřecí?! Mariane, to přece byla fugu! Proto jsem ti říkala, že jsem ráda, že žijeme.*“ Nyní byl překvapený Marian, ale pak si uvědomil, že restaurace byla z velké části vyzdobena obrázky čtverzubce, což je český název pro fugu. Vnitřnosti fugu jsou smrtelně jedovaté, proto ji mohou připravovat jen kuchaři s licenci. Kuchař nám z ní připravil sašimi, tedy průsvitně nakrájené plátky syrového masa, které jsou na talíři poskládané do velkého květu. Potom jsme měli fugu v aspiku a smaženou v těstíčku. Její chuť už vyjádřil Marian.

Z knihy Vějíř z cest, Naďa Karlická

Informace o platbách odpadů v roce 2026

Základní výše poplatku za svoz odpadů pro rok 2026 je stanovena ve výši 1 150 Kč/osobu či nemovitost, jako v minulých letech. Poplatkovou povinnost má každý trvale žijící obyvatel obce a majitel domu či chaty, kde není žádá osoba trvale žijící. Poplatek je možno hradit od 1. 1. 2026 do 31. 3. 2026 bankovním převodem či osobně na podatelně obce v úředních hodinách. Růžová známka na poplatnici z roku 2025 je platná do 31. 3. 2026.

Preferujeme platbu osobně na podatelně obce (v hotovosti nebo platební kartou), kde přímo uvedete, za jaké osoby/nemovitosti hradíte poplatek a převezmete si i současně známku či pytle. Ulehčíte nám tak spárování plateb a předejde se případnému nedorozumění. **Při platbě převodem na účet prosíme o správné uvedení variabilního symbolu**, do poznámky raději uvést jméno a příjmení osob/majitele nemovitosti či chaty, za které je poplatek hrazen. Usnadníte nám tím spárování plateb. Děkujeme. **Více informací o odpadech naleznete na webových stránkách obce, zprávy – Oficiální stránky obce Ondřejov.**

Bc. Lenka Endlová, referentka obce

Za rok zaznamenáme v průměru více jak 1 300 bolidů

...myšleno vícestaničních, tedy zachycených na více než jedné stanici Evropské bolidové sítě. A tady je jeden příklad za všechny z letošního listopadu... protože se samozřejmě věnujeme i těm bolidům, ze kterých na zem nic nedopadlo (ostatně těch je drtivá většina).

Výřez z celooblohového snímku bolidu ze 7. listopadu 2025 pořízeného v době jeho přeletu automatickou celooblohovou kamerou na stanici Evropské bolidové sítě v Hurbanově na jižním Slovensku. Na snímku je bolid na již hodně světlé obloze vpravo od Měsíce nízko nad jižním obzorem. Přerušování světelné stopy (16krát za sekundu) je způsobeno elektronickou clonou a umožňuje nám určit rychlost bolidu (foto: Astronomický ústav AV ČR).

Velmi jasná Taurida za svítání 7. listopadu 2025

V pátek 7. listopadu krátce před šestou ráno středoevropského času, tedy již za pokročilého svítání, proletěl jihovýchodně od našeho území jasný meteor-bolid. Protože v tu dobu bylo jasno, kromě západní části nejen nad naším územím, ale i nad velkou částí Střední Evropy, tak tento dlouhý bolid jak co do délky světelné dráhy, tak i co do trvání, upoutal pozornost velkého počtu náhodných pozorovatelů a někteří z nich nám také svá pozorování nahlásili. Do našeho webového formuláře pro hlášení bolidů dorazilo přes 50 pozorování. Pro objasnění tohoto velmi vzácného přírodního úkazu bylo rozhodující, že se ho

podarilo zaznamenat speciálními přístroji, které jsou rozmístěny na velkém území střední Evropy, na stanicích tzv. Evropské bolidové sítě, jejíž centrum je v Astronomickém ústavu AV ČR v Ondřejově. Protože obloha již byla vlivem svítání hodně světlá, tak některé celooblohové fotografické kamery, které pořizují snímky jen v noci, v nejvýchodnější části už buď skončily svou činnost anebo měly oblohu již tak přezářenou, že bolid na snímcích téměř zanikl. Nicméně i tak se tento jasný bolid podařilo na několika stanicích, které byly i relativně blízko jeho dráhy, na přezářené obloze velmi dobře nalézt a tyto záznamy použít pro další vyhodnocení. Byly to především kamery na stanicích ve slovenském

Hurbanově, dále pak na jižní Moravě ve Veselí nad Moravou a Kuchařovicích a také v rakouském Martinsbergu a rovněž tak použitelný snímek byl ještě ze Staré Lesné v Tatrách. Dalším významným zdrojem našich přístrojových dat byly videokamery, které pracují i ve dne, avšak nepokrývají kromě dvou stanic (Ondřejov a Kunžak) celou oblohu. Celkem byl tento bolid zaznamenán devíti těmito kamerami na sedmi našich stanicích. Ty nevhodnější záznamy, tj. především ty z největší blízkosti ke dráze bolidu, tedy z Veselí nad Moravou a Kuchařovic, jsme použili pro jeho popis. Jednalo se o velmi výrazný jev na obloze. Máme zaznamenaný podrobný průběh svícení bolidu a také velmi přesný čas jeho přeletu

získaný pomocí velmi rychlých fotometrů – radiometrů. Jejich časové rozlišení je 5 000 vzorků za sekundu (!) a jsou taktéž součástí našich automatických celoblohových kamer na všech našich stanicích. Z nejbližších stanic (Hurbanovo a Veselí nad Moravou) byl bolid natolik jasný, že i tyto záznamy průběhu jeho svícení jsou velmi dobře použitelné pro další zpracování. Kromě všech těchto záznamů v přímém světle se nám podařilo získat i podrobné spektrální záznamy z našich videokamer z Ondřejova, což je důležité především pro určení složení tohoto meziplanetárního tělesa (meteoroidu). Díky všem těmto záznamům, bylo tedy možné velmi podrobně a přesně popsat jak atmosférickou dráhu bolidu, tak i jeho předšrážkovou dráhu ve Sluneční soustavě a také jeho základní fyzikální parametry.

Co se tedy přesně odehrálo za svítání 7. listopadu krátce před šestou hodinou ranní SEČ nad západním Maďarskem?

Přesně ve 4 hodiny 56 minut a 34 sekund světového času vstoupil do zemské atmosféry malý meteoroid (dále značený také jako EN071125_045634) o hmotnosti jen o málo víc než jeden kilogram a začal svítit natolik, že byl již zaznamenanitelný našimi kamerami, i když bylo na většině míst již pokročilé svítání. Bylo to ve výšce 108,3 km

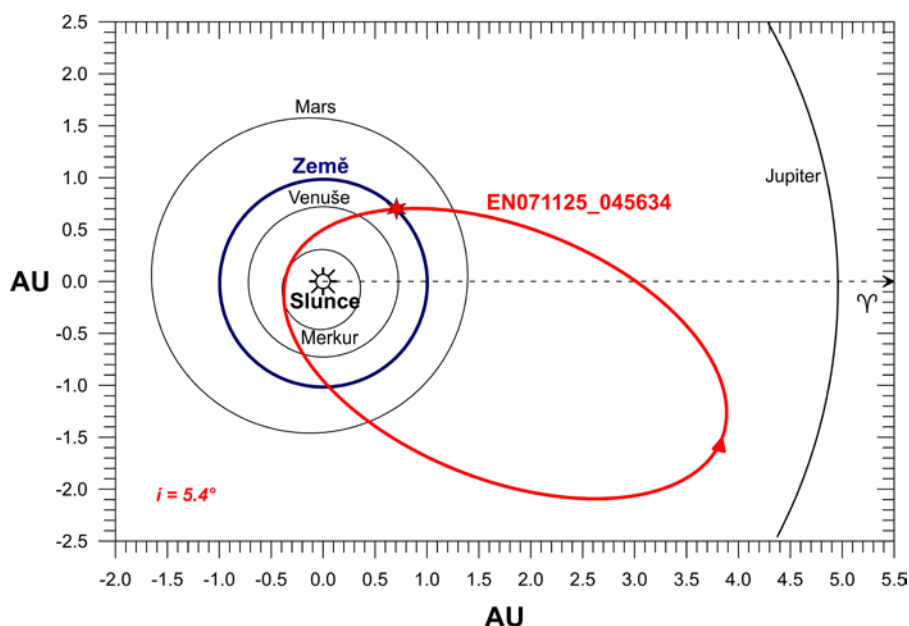

Složený snímek z videozáznamu bolidu ze 7. listopadu 2025 pořízeného videokamerou ze stanice Evropské bolidové sítě ve Veselí nad Moravou. Na snímku je bolid viditelný jako dominantní objekt s několika výraznými zjasněními na světlé obloze nízko nad jižním obzorem (foto: Astronomický ústav AV ČR).

nad městem Oberwart na jihovýchodě Rakouska blízko hranice s Maďarskem a těleso se v té době pohybovalo rychlostí 30,4 km/s. Po dráze s relativně malým sklonem k zemskému povrchu pouhých 19 stupňů pokračovalo v letu přibližně východním směrem (5 stupňů k jihu) a postupně zjasňovalo. Začalo se také velmi brzy rozpadat, o čemž svědčí mnohonásobná významná krátká zjasnění na jeho světelné křivce, z nichž nejjasnější bylo ve výšce 79 km a dosáhlo téměř -12 absolutní magnitudy, tedy jasnost srovnatelnou s jasností Měsíce, který v tu dobu svítil nad západním obzorem. Světelná dráha v atmosféře byla ve srovnání s ob-

vyklými bolidy kometárního původu velmi dlouhá, celkem měřila 162 km a těleso jí uletělo za 5,6 sekundy. Bolid pohasl severně od Balatonu nedaleko města Veszprém ve výšce 55,2 km. Během jeho dlouhého letu se toto malé meziplanetární těleso zcela rozpadlo a shořelo vysoko v atmosféře, takže žádný makroskopicky významný úlomek z něho na zemský povrch nedopadl.

Před srážkou se Zemí tento meteoroid obíhal Slunce po relativně výstředné dráze, která byla jen málo (5,4 stupňů) skloněna k rovině ekliptiky, tj. rovině zemské dráhy. V přísluní se dostával přesně dovnitř dráhy planety Merkur a v odsluní se nejdále dostával až do blízkosti dráhy největší planety Sluneční soustavy, tedy k Jupiteru. Jeden oběh kolem Slunce mu trval 3,4 pozemských let. Tato dráha velmi dobře odpovídá dráze nedávno objevené větve jižních Taurid, kterou jsme identifikovali a přesně popsali během mimořádné aktivity tohoto roje v roce 2015. Tento objev je popsán v práci *Discovery of a new branch of the Taurid meteoroid stream as a real source of potentially hazardous bodies* (Spurný a kolektiv, rok 2017) a publikovaný v časopise *Astronomy and Astrophysics*. A právě pro letošní rok pro toto období byla předpovězena zvýšená aktivita této nové větve, což potvrzuje nejen tento bolid, ale mnoho dalších, které jsme v uplynulém týdnu našimi přístroji zaznamenali. Tento je však z dosud zaznamenaných bolidů tohoto roje v letošním roce nejjasnější. Celý složitý komplex meteorického roje Taurid souvisí s krátkoperiodickou kometou Encke, jakožto pravděpodobným mateřským tělesem, a i fyzikální parametry tohoto bolidu potvrzují jeho kometární původ.

Schematické znázornění dráhy meteoroidu EN071125_045634 ve Sluneční soustavě. Jedná se o průmět dráhy do roviny ekliptiky. Jeden oběh kolem Slunce tomuto meteoroidu patřícímu k meteorickému roji jižních Taurid trval 3,4 let (autor: Astronomický ústav AV ČR).

Pavel Suchan

Mateřská škola ve víru dní

Čas neúprosně běží a nám zbývá pár dní do konce roku. Blíží se nám zápisy dětí do základní školy, jejichž termín je posunutý. Proto bych se ráda tentokrát věnovala předškolní přípravě. Každopádně mnoho bodů platí i pro děti ostatní.

Hrubá motorika

Hrubá motorika je důležitou oblastí a týká se především rozvoje pohybu, koordinace pohybů, držení těla. Děti by měly své dětství trávit co nejvíce venku, v pohybu, celý svět by měly vnímat pohybem. Proto je dítěti nejlépe venku nebo v tělocvičně, zkrátka v pohybu. Venku se děti učí prostorové orientaci.

Jemná motorika

Rozvíjení jemné motoriky probíhá při kresbě, malování, navlékání korálků, stavění puzzle. Při těchto činnostech se procvičuje HLAVA-OKO-RUKA. Zároveň je dobré učit děti správně držet příbor, na což se často zapomíná. Ono nejde jen o motoriku, často se setkávám s tím, že i někteří dospělí drží příbor špatně. Ale kromě jemné motoriky také existuje něco jako etika, když přijdeme do restaurace, tak je vhodné správně používat příbor. Ideální je s dětmi třeba péct cukroví, dělat drobné domácí práce jako je zametání, utírání pracovní plochy atd.

Rozvoj sluchové diferenciaci

Děti se v MŠ učí fonematically rozlišování hlásek, kdy se učí vyvozovat první hlásky, poslédze poslední hlásky a když bude dítě na vyšší úrovni, dokáže hláskovat kratší slovo. Také je vhodné přečíst dětem krát-

ký text a doptávat se jej, co v textu bylo. Dále můžeme dětem říkat pohádku a dítě by mělo na předem dané slovo tlesknout. Snažte se, aby děti odpovídaly celou větou.

Rozvoj zrakové diferenciaci

Zraková diferenciaci je další důležitou oblastí. Pomáhá dětem orientovat se na ploše, pomáhá dětem rozlišovat napsané symboly a můžeme tak eliminovat dopady

možných specifických poruch učení jako je dyslexie či dysortografie. Mezi zrakové hry můžeme využívat Kimovy hry, různé obrázky, které jsou v řadě stejně otočené a jeden je otočený jinak, či vyhledávat stejné obrázky mezi řadou různých obrázků.

Etika

Další důležitou oblastí je etika. Děti nemají ještě pojem o tom, komu můžou tykat a komu vykat. Určitě by učitelům v základní škole měly vykat. Víím, že problém dětí, které žijí v menší obci je, že se všichni dohromady známe, ale přesto by vykání v základní škole mělo být převažující. Děti by se měly také učit slušně odpovídat, měly by umět poprosit a poděkovat a také pozdravit.

A teď krátké ohlédnutí za uplynulým zážitkem

Letos děti viděly pohádku: „O Dášeňce“, kterou dětem přijelo zahrát divadlo DAM, DAM. Jednou z protagonistek je herečka a hudebnice Marka Míková, princezna Růženka z pohádky: „Jak se budí princezny“. Máme radost, že Marka se svou kolegyní zavítala k nám. **Přejeme s celým kolektivem krásné Vánoce a mnoho štěstí v novém roce.**

Za mateřskou školu Mgr. Romana Brilová

Bohumila Řešátková – žena, která nesla českou gymnastiku i aerobik na svých bedrech

Když se řekne jméno Bohumila Řešátková, většina sportovců si vybaví legendární československou gymnastku, olympijskou medailistku a jednu z nejvýraznějších osobností 60. let. Pro mě ale byla mnohem víc, byla mou mentorkou, parťačkou na cestách po světě, a v posledních letech hlavně ženou, kterou jsem s láskou nazývala svou sportovní maminkou.

Olympijská hvězda s duší bojovnice

Bohumila, rozená Řimnáčová, patřila k nejlepším gymnastkám své doby. V roce 1968 byla členkou legendárního družstva, které na olympijských hrách v Mexiku vybojovalo stříbrnou medaili. Sama zazářila i individuálně, její výkony patřily k absolutní světové špičce. Byla generací Věry Čáslavské, ale i přes obrovský talent a výsledky si uchovala neobyčejnou pokoru. Nikdy se nechlubila, nikdy se nepovyšovala. Sport byl pro ni radost, životní filozofie a disciplína.

Od gymnastiky k tanci, a nakonec k aerobiku

Po ukončení gymnastické kariéry se věnovala tanci a později se stala jednou z žen, které stály u **zrodu sportovního aerobiku v České republice**. A tady se naše cesty spojily. Když jsem se jako Olga Šípková vydala na cestu reprezentantky v aerobiku, byla to právě Bohunka, kdo mi pomáhal růst, kdo se mnou cestoval po světových soutěžích a mistrovstvích, kdo mi nastavoval laťku a zároveň mě podporoval, když bylo nejhůř. V roce 1997, kdy jsem získala titul **mistryně světa v Austrálii**, byla u toho. Nejen jako trenérka, ale jako člověk, bez něhož by moje cesta vypadala jinak.

Žena s obrovským srdcem

Bohunka byla neuvěřitelně laskavá, energická a inspirativní. Její humor a elán neuvadaly ani s přibývajícím věkem. Milovala lidi, pohyb a nikdy nepřestala být aktivní. V posledních letech jsme společně organizovaly **cvičení pro veřejnost v SKC v Ondřejově**. A i tam rozdávala radost

každému, kdo přišel. Lidé ji milovali pro její otevřenost, přirozenost a schopnost povzbudit každého, i úplného začátečníka. Do Ondřejova se přestěhovala na důchod, ale byla stále aktivní. Zasloužila se o to, že nyní můžeme všichni trávit čas v SKC v Ondřejově. Jsme jí všichni moc vděční! Byla to žena, která dokázala propojit vrcholový sport s obyčejným lidským štěstím.

Osobní rozloučení

Když v září 2025 odešla, zůstalo po ní velké ticho. Ale i ohromné množství vzpomínek, příběhů, a hlavně lidí, kterým změnila život. Budu v ní navždy vidět svou učitelku, přítelkyni a ženu, která mi dala mnohem víc než sportovní dovednosti. Naučila mě radovat se z pohybu, věřit v sebe a dělat věci srdcem. Velmi mě poslední léta podporovala na mé cestě, která byla mnohdy velmi hrbolatá. Bohunko, děkuji ti. Za všechno. Tvé jméno bude žít dál – ve sportu, v nás, i v každém, komu jsi ukázala krásu pohybu. Nikdy nezapomenu na tvé lidství v každém životním projevu. *Olga Studničková Šípková*

SKC v Ondřejově 2025/2026

Sezónu 2025/2026 jsme v SKC zahájili netradičně Jazzovou taneční skupinou. V říjnu a listopadu jsme společně s našimi seniory strávili dvě příjemná dopoledne při výrobě keramiky a další tvořivé dílny už máme naplánovány na středu 14. 1. 2026 od 9:00 hodin. K vidění bylo zábavné divadelní představení „Děti pirátů a ztracený ostrov“ nebo již tradiční vystoupení taneční skupiny FREEDOM. Plesová sezóna v SKC odstartovala akcí Honebního společenstva Ondřejov – Zvánovice.

V průběhu prosince potěšily děti z MŠ Ondřejov vánoční besídkou naše seniory. Následovala Mikulášská v SKC s diskotékou a poslední adventní víkend si užijeme sváteční atmosféru na tradiční Rybově mši vánoční (sobota 20. 12.).

Už teď pro vás připravujeme program na jaro a léto 2026. Plánujeme nové kurzy – pohybem ke zdraví pro děti, výtvarný kurz pro dospělé a pro rodiče s dětmi nebo třeba taneční kurzy pro ženy.

V nabídce budou tradiční i nové příměstské tábory: 2.–6. 3. 2026 – příměstský tábor Šárky Řehákové, 13.–17. 7. 2026 a 10.–14. 8. 2026 – příměstský tábor SKC.

Podrobnější informace na WWW.SKCVONDREJOVE.CZ.

Tým SKC v Ondřejově

ZKRÁCENÁ PRAVIDLA PRO ZVEŘEJŇOVÁNÍ PŘÍSPĚVKŮ

UZÁVĚRKA PRO DALŠÍ ČÍSLO OZVĚN JE 20. 2. 2026

Příspěvky zasílejte na adresu redakce: ozvenyondrejov@gmail.com.

Výjimečně lze příspěvek odevzdat na podatelnu OÚ.

Texty příspěvků zasílejte ve standardním formátu doc, docx. Nevkládejte do textu fotografie a grafické materiály, tyto musí být dodány jako samostatné soubory, ve formátech jpg, tiff, případně pdf.

Fotografie musí vyhovovat požadavkům pro tisk.

Sousedské posezení a vepřové hody

